

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklēsiastikē Istorīa, Eklogai Apo Tōn Istorīōn Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ek Tēs Ekklēsiastikēs Istorias Theodōru Anagnōstu Eklogai. Excerpta Ex
Ecclesiastica Historia Theodori Lectoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΕΚΛΟΓΑΙ.

EXCERPTA
EX ECCLESIASTICA HISTORIA
THEODORI
LECTORIS.

HENRICO VALESIO *Interprete.*

ΕΚΛΟΓΑΙ
Α ΕΧCΕΡΤΑ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΧ ΕCCLΕSΙΑSICA
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΗΙSΤΟΡΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ THEODORI
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, LECTORIS,

Ἀπὸ Φωνῆς νικηφόρου καλλιῆς ἔ
ξανθοπούλου.

Auctore Nicephoro Callisto
Xanthopuli filio.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

EX LIBRO PRIMO.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ νέος
ἔλθων εἰς κυνηγιον, εἰς Β
λακὸν ποταμὸν παρὰ χείρας,
ὡς λέγει, τῇ Ἰπύσῃ νυκτὶ
ἐτελεύτησεν, καὶ ἔταφεν ἐν
τῇ θήκῃ δεκαδὲκα παλῶς
αὐτῆς. λέγει ὅτι καὶ ἡ βασίλισσα διδοκία ἀπ-
ελευθερώσα εἰς ἱεροσόλυμα, ἐκέτι ὑπέσχετο
μαρτῖνα ἢ παρθενώσασα ἐν τοῖς βασιλείοις,
πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἐτελεύτησεν καὶ ὅτι χρυσά-
φιον τὸν τρυμᾶν ἀνείλεν ἢ παλῶς. καὶ
ὅτι ἡ διδοκία τῇ παλῶς τὴν εἰκόνα τῆς
θεομήτορος, ἢ ὁ δόξολογὸς λεκτῶς κα-
τέστησεν, ἔξ ἱεροσολύμων ἀπέστειλεν.

Μαρκιανὸς ἰλλυριὸς τὸ γένος, τριῶν
ἔτην, παρὰ βεβηκὸς ἐν ἡλικίᾳ, ἐν πολέμοις γε-
νέμενος ἀείσθη, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐν
πρὸς δόμῳ, ὑπὸ παντὸς τῆς στρατῆ. ὁς ἐν δὲ
ἐκέλευσεν ἀρχόντα Ἰπύσῃ δόξῃ μὴ γίνεσθαι.

Μαρκιανὸς καὶ παλῶς ἐγράψαν λέ-
ξιτι τὸ πάπα ρώμης, πᾶσαν ἀπὸ αὐτῶν
πάντων παρὰ χεῖρας ἐνέταξεν ἢ καὶ αὐτῶν αἰ-
κελεύσας. ἐγράψεν ἢ βασιλεὺς καὶ τοῖς καθ'
ἐκάστον τόπον Ἰπύσῃ. λέων ἢ ὁ ἐπίσκοπος
πρὸς ἐγράψεν πρὸς τὴν ἐν νικαίᾳ ἐλπίζο-
μεν γίνεσθαι σωσθὸν θυμασίαν Ἰπύσῃ
λέων, ἢ τις καὶ ἐν τοῖς παρὰ χεῖρας ἐν καλῶν
δὸν ἐμφέρει, καὶ ὑπὸ ἢ ἰσορροπία ἐν τε-
τακται.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ junior
ad venationem egres-
sus, cum in Leucum
fluvium abreptus fuisset,
ut refert Theodoros,
sequenti nocte mortuus est,
& in momento Arcadii
patris ipsius sepultus. Refert
etiam Theodoros Eudociam
Augustam Hierosolyma profectam,
non amplius revertisse: Et
Marinam virginem in palatio
ante fratris sui obitum è vivis
excessisse. Ait præterea Chrysa-
pium, qui & Tzumas dictus est,
jussu Pulcheriæ interfectum
fuisse. Refert etiam Eudociam
ab urbe Hierosolymitana ad
Pulcheriam misisse imaginem
matris Domini, quam Lucas
Apostolus depinxerat.

Marcianus oriundus ex Illyrico, Tribunus,
profecta jam ætate & in bellis
strenuus, ab universo exercitu Imperator
renuntiatus est in Septimo. Qui
statim constituit, ne quis numerato
pretio ad magistratum promoveretur.

Marcianus & Pulcheria litteras scripserunt
ad Leonem Papam urbis Romæ,
quibus omnem illi potestatem
tribuebant. Eæ quoque iustiones
insertæ sunt actis synodi Chalcedonen-
sis: scripsit etiam Imperator ad singula-
rum urbium Episcopos. Leo autem
Episcopus, mirabilem Epistolam scripsit
ad synodum quæ Nicææ congreganda
esse credebatur: Quæ quidem
Epistola inserta est etiam actis Synodi
Chalcedonenfis, & à Theodoro Lectore
hic refertur.

Cum ex omnibus locis Episcopi congregati essent Nicææ, Marcianus qui tum in Thracia morabatur, literas scripsit ad Synodum, se se excusans. Deditque operam, ut synodus Chalcedonem transferretur, propterea quod cuperet ipse interesse Concilio, juxta exemplum div. Imp. Constantini. Hoc igitur modo synodus Chalcedonem translata est, & in Ecclesia Euphemie Martyris celebrata. In hac synodo multa necessaria dogmata ac negotia constituta sunt: Quorum notitia & multiplex utilitas ex ipsa actorum lectione percipi potest. Expositi sunt etiam Canones viginti septem. Quibus omnibus gestis Episcopi ab Imperatoribus honorati, singuli ad proprias civitates remeant.

Pulcheria Augusta admodum pia extremum diem obiit, cum multa præclare in vita gessisset, cunctaque bona sua moriens pauperibus reliquisset. Ejus testamentum Marcianus infirmare noluit: sed ad perficienda cuncta quæ illa mandaverat, libenter sumptus subministravit. Ædificavit autem Pulcheria Ecclesias complures: Eam scilicet quæ est in Blachernis: Item eam quæ est in Chalcopratiis. Aliam quoque quæ dicitur Hodegorum: Item Ecclesiam S. Laurentii Martyris.

Marcianus ad supplicationes quæ fiebant in Campo, pedes extra civitatem progressus, multas pecunias pauperibus erogavit. Anatolium vero urbis Episcopum hortatus est, ut juxta morem Episcoporum urbis regie, à Tauro usque ad Campum lætica vectus ad supplicationem procederet. Verum ille cum Marcianum pedibus incedentem vidisset, ipse quoque pedes processit.

Marcianus cum didicisset ea quæ adversus Romam & Imperatrices facta fuerant à Vandalis ex Africa profectis, sicut Imperatorem decebat commotus, ad bellum se paravit. Contigit autem ut ad Supplicationem procederet, in Campum die XXVI. Januarii. *Ejus autem loco Imperator eligitur Leo, oriundus ex Thracia, dignitate Tribunus.

Timotheus audita Marciani morte, adversus Proterium insurgit, cumque in baptisterio Ecclesie occidit, & cadaver ejus per urbem trahi & incendio confumi curavit. Porro hic Timotheus Ælurus, antequam Proterius occideretur, præstigiis quibusdā ac machinamentis

A Τῶν ἀπαταχῆ Ἐπισκόπων συναθροθέντων ἐν τῇ νικαίᾳ, μαρκιανὸς διαπέμψας ἐν θράκῃ, ἔγραψε τῇ συνόδῳ ὁποῦ γέμειν καὶ τῷ συνόδῳ ἐν καλχηδόνι μὴ γαγεῖν ἐσπύδασε, θέλων δι' ἐαυτοῦ παραῖσι ἐν τῇ συνόδῳ, καὶ μίμησιν κωνσταντίνου ἔτιωτοίνω ἢ συνόδῳ ἐν καλχηδόνι μὴ θέν, ἐν τῷ ναυδύφημίας τ' μάξιμου. ἐν πολλὰ καὶ ἀναγκάια δι' ἐν πῶθι δόμῳ τε καὶ περὶ μάλα, ὧν ἡ γνώσις καὶ ἡ ὠφέλεια πολυμερῆς ἔσται, διὰ τῶν πεπεραμμένων δηλοῦσιν ἀναγνώσεως, καὶ κανόνων ἡ ἐκθεσις. ἀπὲ ἀπαταχῆ πρῶτον ἔξωσι οἱ ἐπίσκοποι, καὶ πάση τιμῇ τῶν βασιλείων τιμηθῆναι, ἐν εἰρήνῃ καὶ τῷ ἰδίῳ πόλιν κατέλαβον.

Παυλοῦ ἡ δὲ σέβης ἐτελεθῆσεν, πολλὰ καὶ θεοδώματα καὶ πάντα τὰ ἐαυτοῦ, πτωχοῖς καὶ ἀλέψασα ἀπὲ μαρκιανὸς οὐκ ἀπέψεν, ἀλλὰ καὶ ταῖς χρείαις ἀπίστας ἀποδύμωσιν ὑποπέτησεν. ἐκίησε δὲ καὶ ἐκκλησίας οἰκίας παυλοῦ πολλὰς, τὸν ἐν βλαχέρνας, τὸν χαλκοπεραίων, τὸν ἐν γῶν. μετ' ὧν καὶ τὸν λαυρενίου τὸν μάρτυρα.

C Ἐν ταῖς λιθαῖς ἡμερῶν ἐν τῷ κάμπῳ, πέριξ μαρκιανὸς ἐξερχόμενος, πολλὰς τοῖς δεομένοις δωρεὰς παρέειχεν. ἀναβῆναι τὸν ἐπίσκοπον, πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς ἐπισκόπων τῆς πόλεως, διὰ τὴν ταύρα φορεῖν φερόμενον, λιτανεύειν ἕως τῆς κάμπῳ. ὁ μαρκιανὸν βλέπων περὶ ζεύοντα, καὶ αὐτοῦ περὶ ζεύον ἐλίθαιεν.

Μαρκιανὸς γνῶσ τὰ ἐν τῷ ἀφρον κατὰ τὴν ῥώμης καὶ τῶν βασιλείων ἡμερῶν, κινηθεῖς βασιλικῶς, πρὸς πόλεμον ἡμερῶν πίετο. Συνέβη δ' αὐτὸν ἐξελθεῖν ἐκ τῶν λιτῶν ἐν τῷ κάμπῳ, τῷ ἰανναρίῳ μηνί καὶ προχθεῖναι τὸ εἰς βασιλεῶν ἡμερῶν, θράξ μὴ τὰ γῆν, περὶ τῶν ἀξίαν.

Τιμόθεος τὸν μαρκιανὸν αἰδοῦμενος θάνατον, καὶ προεβίβη κινεῖν, καὶ ἔτον ἐν τῇ κλημῆθεα τὴν ἐκκλησίας (Φαγῆναι παρὰ σκεύασε, ἵνα τὸν νεκρὸν συζητηῖ, καὶ περὶ αὐτοῦ δοθῆναι τιμὸν τῶν ἀλλοτρῶν, πρὶν ἢ ἀναγεθῆναι προτέριον, μελανία τῆς χροσάμοσιν νυκτῶν

νυκτός ἐν τοῖς τῶν μοναχῶν κελλίοις ἀφείρε-
χάρμῳ, ὃς ὀνόματος ἐκάλει ἕκαστον μο-
ναχόν. ἐκίειν δ' ὑπακούσθαι, ἔλεγε ὅτι εἰς
μὴ εἴη τῶν λειτουργικῶν πιδυμάτων ἀπε-
σάλη δ' πᾶσιν εἰπεῖν, ἵνα ἀφείρεται μὴ τὴν κοι-
νωσίαν φθίζουσαι, τιμώθων δ' τὸν αἰλερον
ἐπίσκοπον προχειρίζουσαι, ἐαυτὸν δὴ ἅλυν
πᾶσι ποιῶν.

Ὁ αἰλερον ζῶν τὰς προλείεις, ὑπὸ κα-
θηρημένων ἐπισκόπων χειροτονεῖται, καὶ ἐν-
θους θορύβων καὶ ταραχῶν τὴν ἐκκλησίαν
ἐπλήρωσεν.

Ὁ σισιδανός ἦν ὁ μέγας ἰακώβος. ὅπως δ'
ἦν ἐν ἀρέτῃ εἰδείξεται τὸ ἀεὶ τὰς πλυνώσας ἐλ-
λινίδας κόρας ἐν τῇ πηγῇ, αἱ τινες ἐπὶ τῇ
ρήματι ἰακώβου ἐπολιώθησαν, καὶ ἡ πηγὴ
ἐξηρανόθη ἢ ἐν ἑξάμηνῳ πάλιν ἀπεκατέ-
σθη. τὰς μέντοι κόρας ἀποπολιώσας κατέλι-
πε. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἐστὶ ἰακώβος ὁ καὶ τοθαυ-
ματὸ ἀεὶ τὴν πηγὴν τὰς κόρας ποιῶν,
ὅστις ἐστὶ ὁ ἀνιγγραφῆς πρὸς τὰ ἐκκύβητα.
ὅστις ὁ σισιδανός, ἐν τοῖς κωνσταντῖν ἦν χεθ-
νοίσι. πολλὴ δὲ ἐστὶ ὁ δειότερος ἰακώβος μέ-
γας ἦν ἐπιθαύμασθαι, ὡς φησὶ ἐν τῇ φιλο-
θέῳ ἰστορίᾳ ὁ θεοδώριος.

Λάρινα καὶ ἡτοίμασε θεοδώριος πρὸς τα-
φῶν τῶν μεγάλων ἰακώβου. Συνέβη δ' ἡ πόλις
λαβῆσαι τὸν θεοδώριον. πολλὴ δὲ ἐστὶ ἐν αὐ-
τῇ ἐτέθη ὁ μέγας ἰακώβος.

Συμεῶν, δὲ τὸ κάμης ἦν σισάν, καὶ πρῶ-
τος τῶν κίων ἐπιήρδωμα ἐπεινόησεν μέγας
ἡρόδωτος, ὡς διηγεῖται τὰ περὶ αὐτὸν συγ-
γραμμάτια.

Ἀνατολίος τελοδύσαντος, ἡνναδίου προ-
χειρέτης. πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας,
ἀκακίᾳ τῶ ὀρφανοτρόφου συμψήφου ἡρο-
μένου. πρεσβυτέρου δ' ἡνναδίου μαρκιανόν
οἰκονομον, τῆς τῶν καθαρῶν ἀναθήσεως,
εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετελθόντα. ὃς ἅμα τῶ
ἡρόδωτος οἰκονόμος, τὰ πρὸς φερόμενα ἐν
ἐκαστῇ ἐκκλησίᾳ, ὅσα τὰ πᾶσι κληρικῶν κο-
μίσεως διετύπωσεν, ἕως τέττα τῆς μεγάλης
ἐκκλησίας πάντα κομιζομένης.

Λέων ὀνομαζέτησε, τὴν κυριακὴν ὡς
πᾶσιν ἀργεῖον, ἀπὸ αὐτὸν τεῖναι καὶ σεβασ-
μίαν καὶ ὅσα κληρικῶν ὡς τῶ ἐπαρχῶ τῶν
πρωτοκλήτων μόνον ἀποκρίνεσθαι.

ulius, noctu cellas Monachorum cir-
cuiubar, singulos Monachos nominatim
appellans. Cumque is qui nominatus
erat respondisset, ipse unum ex Ange-
lis se esse dicebat, ad hoc missum ut
singulis denuntiaret, ne Proterio com-
municarent, sed ut Timotheum Aelu-
rum Episcopum eligerent, semetipsum
cunctis manifeste designans.

Aelurus vivente adhuc Proterio, ab
Episcopis qui depositi fuerant, ordina-
tur, statimque turbis ac tumultuatio-
ne Ecclesiam implevit.

Magnus Jacobus Nisibi erat oriun-
dus. Quanta autem virtute praeditus
fuerit, apparet ex miraculo quod fa-
ctum est in puellis quibusdam Gentili-
bus, quae lavabant in fonte. Haec enim
post imprecationem Jacobi incanue-
runt, & fons ipse exaruit, quem mox
Jacobus orationibus suis restituit: Puel-
las vero ipsas canas reliquit. Sciendum
porro est, Jacobum hunc qui istud mi-
raculum in fonte & in puellis perpetra-
vit, alium esse ab eo qui ad Encyclicas
litteras rescripsit. Nam Nisibenus qui-
dem ille vixit temporibus Constantii.
Hic tamen junior Jacobus miraculis
quoque clarus fuit, ut testatur Theo-
dorus in historia Philotheo.

Theodorus arcam magno Jacobo
ad sepulturam paraverat. Verum
Theodorus ante Jacobum e vivis ex-
cessit. Nihilominus tamen magnus
Jacobus in arca depositus est.

Symeon oriundus fuit ex vico Si-
san, qui primus stanti in columna ex-
ercitationem excogitavit. Vir autem
fuit praestantissimus, ut testantur libri
de ejus vita conscripti.

Mortuo Anatolio, Gennadius pres-
byter Ecclesiae CP. in ejus locum sub-
stituitur: simul nominato quorundam
suffragiis Acacio, Orphanotrophii
Preposito. Porro Gennadius Oecon-
omum Ecclesiae constituit Marcianum,
qui ex Catharorum secta ad Ecclesiam
Catholicam transierat. Hic simul atque
Oeconomus factus est, decrevit ut quae
in unaquaque Ecclesia offerebantur,
Clerici ejusdem Ecclesiae acciperent:
cum ad id tempus magna Ecclesia, uni-
versa accipere soletet.

Leo Imp. lege lata constituit, ut die
Dominico cuncti feriantur, isque
dies ab omni opere vacuus esset ac ve-
nerabilis. Constituit etiam, ut Cleri-
ci apud solum Praefectum praetorii
convenirentur.

Hic Gennadius neminem ordinabat, A qui Pfalterium non sciret memoriter. Sub eodem Gennadio Pictoris cujusdam manus exaruit, qui Christum Jovis specie depingere ausus fuerat. Sed Gennadius pictorem precibus suis mox sanavit. Scribit porro Theodorus noster, melius esse & magis consentaneum veritati, Christum aliâ formâ pingere, crispo scilicet & raro capillitio.

Eleutherio martyri ob quendam ejus clericum Gennadius scripsit in hunc modum. Miles tuus disciplinam non servat. Tu igitur, aut emenda illum, aut dele. Statimque mortuus est clericus, utpote qui malis moribus esset præditus.

Hujus Gennadii temporibus, Studios Ecclesiam sancti Joannis exstruxit, & Monachos ex Acæmitensibus in ea collocavit. Gratissimus verò Præpositus sacri cubiculi, exstruxit Ecclesiam sancti Cyriaci, in qua etiam Monachi vestem assumpsit, simulque Præpositi munus implere non destitit.

Daniel vir plane admirandus, ex Symeonis monasterio profectus, columnam quæ est in Anaplo conscendit.

Anthimus & Timocles tropariorum Poætæ, in duas factiones divisi sunt. Et ii quidem qui Chalcedonensem synodum probabant, unâ cum Anthimo collectas agebant. Hic enim vigiliis quoque celebrari fecit. Quotquot verò supradictæ synodo infensi erant, Timocli adhererunt.

Martyrio Antiochenis Ecclesiæ Episcopatum gerente, Zeno magister militum qui Leonis Imperatoris filiam Ariadnen, uxorem duxerat, Antiochiam venit. Erat in ejus comitatu Petrus quidam, cognomento Fullo, presbyter Ecclesiæ S. Bassæ martyris, quæ est Chalcedone. Hic sedis Antiochenæ cupiditate captus, persuasit Zenoni, ut conatus ipsius adjuvaret. Conductis igitur quibusdam ex Apollinaris secta, contra fidem & contra Martyrium Episcopum plurimos tumultus excitavit, Anathemati subjiciens eos qui non dicerent Deum crucifixum. Quam ob causam populum quoque inter se dissidere fecit. Addiderat enim trifragio hæc verba: Qui crucifixus es pro nobis.

Martyrius cum ad Imperatorem venisset, honorifice dimissus est, studio atque hortatu Gennadii. Reversus autem Antiochiam, cum Antiochenis turbis ac seditionibus delectari, & Ze-

Outo. εδ' ένα εχειρσόνει, τὸ ψαλλόμενον μὴ γνώσκοντα. Ἐπὶ γηνάδιε, ἡ χεὶρ τῆς λαγέφου ἐξηράνθη, καὶ ἐν τάξει διός, τοῦ πατῆρος γράψαι τολμήσασιν. ὅτι δι' ἐσχισίαν ἰάσατο γηνάδιε. Φησὶ δ' ὁ ἰσορῶν, ὅτι τὸ ἄλλο Ἰσχυματὸς ὠλήθη, τὸ ἔλον ὀλιγοτέρον, ὑπαρχὸν τὸ ἀληθές εἶρον.

Ἐλδοθεῖαι τῷ μάρτυρι δι' ἓνα κληρικόν τῶν αὐτῶν, ἐδήλωσεν ὁ γηνάδιε, ὅτι ἡ σφαλιώτης σε ἀτακτεῖ ἢ διορθώσῃ τῆσιν, ἢ ἐκκόσῃ. ὁ δ' εὐθύς ἐτελεδίτησεν ὡς κατέτροπε.

Ἐπὶ γηνάδιε σέδιος ἔκλισε τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἰωάννη, καὶ μοναχὸς ἐν τῷ ἀνοικίῳ των ἐνεκάλεσεν. γρηθήσιμῳ δ' ὁ πρῶτος σίλῳ, τὸν τῷ ἁγίῳ κυριακῷ, ἐν ᾧ καὶ τὸ μοναχικὸν Ἰσχυματὸν ἔλαβεν, ἅμα ἐπὶ ημερῶν τὰ πραιποσίτε.

Δανιὴλ ὁ θαυμάσιος ἐν τῆς συμεώνῳ μάνδρας ἐλθὼν, τῷ σὺλῳ ἐπέθη τῷ ἐν τῷ ἀνάπῳ.

Ἀνθιμῳ καὶ τιμοκλῆς, ὁ τῷ τροπαρίων ποιῶν, καὶ Φαλείας διηρέτησαν. ἀλλ' ὅσοι μὲν ἔχασον τῆ ἐν χαλκηδόνι συνόδῳ, ὡς τῷ ἀνθιμῳ συνήγοντο. αὐτὸς γὰρ καὶ τὰς παννυχίδας παρεσκόδιασε γινῶν. ὅσοι δὲ ταύτης ἐχέρον, τῷ τιμοκλῆ ὡσεὶ κενῶ.

Μάρτυριε τὴν ἀντιόχειας Ἐπισκοπήν ἐκκλησίαν, κατέλαβε τὴν ἀντιόχειαν ζήνων ὁ σφαλιλάτης, ὁ γαμερῶς Ἐπιθυσίλει δ' ἐμαδωντὸ βασιλέως λέοντι. τῷ τῷ πρῶτος προεῦτε, τῷ ἐν χαλκηδόνι ναῷ βασιλεῦς τῆς μάρτυρος, ὁ ἐπὶ κλην κναφῶς, κλητέσεν ἐπὶ ἀντιόχειαν τῷ ζήνωνι τῷ βασιλέως γαμερῶ. ἐποφθαλμίσας δ' τῷ θρονῷ τῆς πύλεως, πέρι τὸν ζήωνα σμωερῆσαι αὐτῷ. καὶ μὴ ὡσαύτως ἵνας τῷ ἁγίῳ ἀπολλωνάριον μνείας θορύβους καὶ τῷ πύσεως καὶ μάρτυριε τῷ Ἐπισκόπῳ εἰρῆσατο, ἀναθέματι βάλλων τῶν μὴ λέγοντας, ὅτι θεὸς ἐσαυρώθη. ἐν οἷς καὶ τῶν λαὸν εἰς διαίρεσιν ἤγαγε, καὶ ἐν τῷ πρῶτος πέτερος, τὸ ὁ σωρωθεῖς δι' ἡμᾶς ὡσεὶ ἐθηκεν.

Πρὸς βασιλέα ἐλθὼν μάρτυριε, σὺ πολὺ τιμῷ ἀπελύθη ὡσεὶ δ' ἐπαρενάσῃ γηνάδιε. ἐλθὼν δ' εἰς ἀντιόχειαν, καὶ βλέπων ἀντιόχειας ταραχὰς καὶ σάσεις χαίροντας, καὶ ζήωνα

τῆτοις συμπερίποινα, ἀπέλαξάλο τῆ ἐπισκο-
πῆ ἐπ' ἐκκλησίας εἰπὼν, κλήρω ἀνυποτάκτω,
καὶ λαῶ ἀπειθεῖ, καὶ ἐκκλησία ἐρρηπωμένη
δοσιλάττοιμαι, φυλάττων ἐμαυτῷ τὸ τῆς ἱερω-
σύνης ἀξίωμα.

Μαρτυρεῖ ἀναχωρήσασθαι, τυραννικῶς
ὀκναθὸς τῶ θεῶν ἐπεπήδησε, καὶ χειρο-
νεί ἐνθὺς ἐπίσκοπον ἀπαμείας ἰωάννην τινὰ
ἀπὸ κατὰ εἰσέσεως, γνῆς ἢ ταῦτα γηνάδιος,
διδάσκῃ πάντα τὸν βασιλεῖα. ὁ ἢ κελδύς τὸν
κλαφέα πεμφθῆναι εἰς Ἴξορίαν, ὅπερ παρ-
μαθῶν, Φυγῆ χησάμυρος τὴν Ἴξορίαν διέ-
φυγον. Ἡφῶ ἢ κοινῆ ἰελανὸς τῆ ἐπισκοπῆ B
χειρίζεται.

Ἐμπροσθεν ἐν τῆτω τῶ χρόνῳ μέγας
ἐγένετο, τῆ δὲ βίβρα Ἐσπερίμεβρις μινός, ἀπὸ
τῆ νεωρεῖς δὲ ξάμυρος, καὶ φθάσας ἕως τῆ
ἀποστόλε θωμά τῷ ἀμαθίαι. μαρκιανός ἢ
ὁ οἰκονόμος ἀνελεθῶν εἰς ἔδν κεράμης τῆς ἀ-
γίας ἀναστασίας, καλεχων τὰ εὐαγγέλια, ἐυ-
χαῖς ἢ δάκρυσι τὸν οἶκον ἀπαθῆ διεφύλαξε.

Λέων ὁ βασιλεὺς παρθεβάλλιο καίσαρα
λέοντα τὸν μικρόν, τὸν υἱὸν δὲ γιάδης τῆς ἐαυτῆ
θυγατρὸς, κὶ ζήνωνος τῆ γαμετρῆ αὐτοῦ. ἐν ἢ
τῆτω τῶ χρόνῳ, ἢ κόνις κατῆλθε, μινὶ νοσε-
βείῳ, πνευματικῶν νεφῶν φανείων τῶν ἐν
κερατῶ παρτερον. ὡς πάντας ἔδν ὀρώνας λέ-
γον, κερανόθεν κατενεχθῆναι.

Λέων ὁ βασιλεὺς σραβὸν ἐν ἀφρικῇ κτ' σιν-
δρείχῃ ἔξέπεμψε. καὶ τοσάτος ἰωὸ σρα-
τῆς, ὡς ἔδν ναύτας ἔδν τὸν σραβὸν διασώζον-
τας χιλιάδας εἶναι ζ'. βασιλίσκος ἢ πικου-
δῆς τὴν ἡγεμονίαν τῆ σραβῆ, ὁ ἀδελφὸς βη-
εῖνης τῆς γαμετρῆς τῆ λέοντι, ἔπω τῆ σιμ-
βείχῃ ἢ πῆαδῆς μέλλοι, κημάτια λαβῶν,
πάντα παρθεδῶκε παρθεναίσι ἰσπαρεθ.

Γεννάδιος νυκτὸς κατελθὼν εἰς τὸ θυπασήριον D
ἕξαδῶ, εἶδε τι φάσμα δαιμόνιον. ὡ ἐπι-
μήσας ἢ κησε κεράσιν. ὡς αὐτῆ μιν ζῶν-
τες ἐνδίδωσιν. ὑσπερον ἢ λυμανεῖδῶ πάντως τὴν
ἐκκλησίαν. ὅπερ δέισας ὁ γηνάδι, πολλά
τὸν θεὸν ἐκεῖδῶσας, μτ' μικρόν ἐτελδύτησεν.

Λέων ὁ μικρὸς τῆ ἰδὸν πατέρα ζήνωνα βασιλεῖα
ἐν τῶ ἰπποδρομίῳ ἀνηγόρδουσε, δέκα μόνες
μῆνας αὐτὸς βασιλεύσας κὶ ἐνθὺς ἐξελεδύτησεν.

Βασιλίσκος ὁ βηεῖνης γαμετρῆς τῆ μεγά-
λε λέοντος ἀδελφός, διαίριθων ἐν ἡρακλεία

A nonemiis favere animadverteret, Epi-
scopatui renuntiavit coram universa
Ecclesia, his verbis usus. Clero con-
tumaci, & populo immorigero, & Ec-
clesia contaminata renuntio, servata
mihī sacerdotii dignitate.

Post abscessum martyrii, Petrus in
sedem Episcopalem tyrannice invasit.
Statimq; Joannem quendam qui antea
depositus fuerat, Episcopum Apamiæ
ordinavit, quæ cum didicisset Gen-
nadius, cuncta Imperatori significavit.
Imperator verò Petrum in exilium
mitti jubet, qui cum id præcisset, fu-
ga elapsus exilium devitavit: Ejus au-
tem loco Julianus communi omnium
consensu ad Episcopatum promotus est.

His temporibus magnum extitit in-
cendium die secundo Septembris,
quod à Neorio exorsum, usq; ad Ec-
clesiam sancti Thomæ Apostoli, quæ
Amantii dicitur, pervenit. Marcianus
verò Oeconomus cum in tectum Ec-
clesiæ S. Anastasiæ conscendisset, Ev-
angeliorum codicem manu gestans,
precibus & lachrymis ædem illam
servavit.

Leo Imperator Leonem Juniorem,
Ariadnes filiæ suæ & Zenonis generi
filium, Cæsarem renuntiavit. Eodem
anno cinis decidit, cum nubes in cælo
ardere prius visæ essent: adeo ut om-
nes qui id videbant, ignem è cælo
demissum esse dicerent.

Leo Imperator exercitum in Africam
contra Gisericum misit. Hic autem ex-
ercitus adeo numerosus fuit, ut nautarum
qui illum transportabant, septem
millia fuerint. Basiliscus verò frater Ve-
rinæ Augustæ, cui totius exercitus cura
commissa erat, cum Gisericus jamjam
vincendus esset, accepta pecuniâ rem
prodidit, hortatu Aspatis.

Gennadius cum noctu orandi gratia
ad altare descendisset, Dæmoniacum
quoddam spectrum vidit. Quod cum
objurgasset, audivit illud exclamans
in hæc verba: se ipso quidem supersti-
te quiescere: postea verò Ecclesiam
penitus vastaturum, quod metuens
Gennadius, cum Deum ardentissime
precatum esset, paullo post è vita dis-
cessit.

Leo Junior Zenonem patrem suum
in Circo Imperatorem renuntiavit, &
paullo post discessit è vita, cum decem
duntaxat menses imperasset.

Basiliscus frater Verinæ, quæ conjux
fuerat Leonis Augusti, cum Heracleæ

in Thracia moraretur, adversus Zenonem conspiravit, Verinā maximē opitulante & quibusdam ex senatu. Quo comperto, Zeno Ariadnen & quasquinq; potuit opes secum assumens, in Isauriam fugit.

Basiliscus in Campo Imperator est renuntiatus. Qui mox Marcum filium suum Caesarem nuncupavit, & Zenonida conjugem suam Augustam. Statimque bellum adversus fidem movere cepit, Zenonide maximē contra Orthodoxos cum incitante.

Basiliscus proposito edicto Aelurum revocavit. Petrus autem Fullo ex monasterio Acaemitenium, in quo latebat, egressus est. Denique quicumque Chalcedonensi synodo adversabantur, sumpta fiducia adversus eam insurrexerunt. Porrò Aelurus, cum seditionem atque incompositam Alexandrinorum turbam collegisset, unā cum illis ex aedibus Basilisci supplicans ad Ecclesiam processit, ipse a seo vectus. Cumque ad locum qui Octagonus dicitur, pervenisset, graviter prolapsus est. Et fracto pede, cum ingenti ignominia recessit.

Basiliscus Chalcedonensem synodum damnans, eiq; aperte repugnans cum Imperiali diplomate Timotheum Alexandriam dimisit, & Petrum Fulionem Antiochiam.

Basiliscus generali sanctione Chalcedonensem synodum rejici jussit. Operam autem dabat, ut idem quoque faceret Acacius. Verum id perficere nullo modo potuit, cum universa civitas unā cum mulieribus & parvulis in Ecclesiam conveniens, Basilisco obstisset. Quin etiam Acacius semetipsum & Cathedram atque altare nigris vestibus obtexit. Magnus autem Daniel zelo fidei succensus, è columna descendit, & unā cum plebe atque Acacio conventus Ecclesiasticos frequentavit.

Basiliscus furorem populi metuens, ex urbe regia discessit, cum interdixisset Senatoribus, ne cum Acacio colloquerentur. Minabatur enim populus se urbem incensurum. Daniel verò, Monachis & quibusdam ex populo secum assumptis, petrexit ad locum in quo erat Basiliscus. Et Olympius Monachus magna cum libertate Basiliscum allocutus est.

Basiliscus cum Zenonem ex Isauria expeditionem contra ipsum movisse

Α τῆς θράκης, βελθείει κτ' Ἰννωίθ. Βενε-
της μάρισα σωεργύσης, καὶ τινῶν τῶν ἀπ'
αὐτῶ. ὅπερ γινῶσθε Ἰννωίθ, λαβὼν τὴν ἀρμά-
νιω καὶ ὅσα ἠδυνήθη χεῖμαλα, εἰς ἰσαυρίαν
ἔφυγε.

Βασιλίσκος ἐν τῷ κάμπῳ ἀνηγορεύθη
βασιλεὺς, καὶ ποιεῖ αὐτὸν καίσαρα μάρτυρα τοῦ
ἰδίου υἱοῦ, καὶ ἀυγῆσαν Ἰννωίθ αὐτὴν γαμήλιον
ἐαυτοῦ, καὶ ἐυθὺς τῆς κτ' τῆς πίσεως καὶ ἀσρα-
φῆς ἀπῆρξατο. Ἰννωίθ οὗτος μάρισα παρρη-
μώσης κτ' τῆς ὀρθοδόξιας βασιλίσκου.

Ἀνεκαλέσατο διὰ τύπης βασιλίσκος τὸν
αἰλερον καὶ ὁ κναφεὺς ὃ ἔξηλθεν ἐκ τῆς μο-
νῆς τῆς ἀκοιμήτων. ἐκεῖ γὰρ ἐκρεπίετο καὶ
πάντες ὅσοι ἦσαν ἐχθροὶ τῆς ἐν χαλκηδόνι
συνόδου, παρρησίαν ἔλαβον κατ' αὐτοῦ καὶ ὀ-
μῆροι. συναγαγὼν ἐν ὄχλῳ ἀτακτοὺς ἀλε-
ξανδρείαν ὁ αἰλερον, σὺν αὐτοῖς ἐκ τῶν ὀκα-
τῶ βασιλίσκου λίσανεύων, εἰς τὴν ἐκκλησίαν
ἤρχετο, αὐτὸς ἐκείνους πᾶσι ὄντες ὀχημένους. ἐ-
δῶν ὃ Ἰπὶ τὴν λεγομένην ὀκῶγονον, καὶ ἐ-
νέχθη πᾶσι μεγάλα. καὶ κλαδῶν τῶ
ποδῶ αὐτῶ, μετ' εἰρήνης ὑπέστρεψαν.

Βασιλίσκος μὲν τύπης ἐκβαλὼν τὴν ἐν
χαλκηδόνι σύνοδον, ἐναντιώμενος ὃ ἀπέλυ-
σε τὸν αἰλερον Ἰπὶ ἀλεξάνδρειαν, ἐτὸν κνα-
φεῖα εἰς ἀντιόχειαν.

Τύπῳ γρηκῶ βασιλίσκος τὴν σύνοδον
ἐκβληθῆναι παρετέταξεν. ἐπέκειτο ὃ τῆτο
καὶ ἀνάκτιον ποιῆσαι ὅπερ ὅσα ἴχουσι, πά-
σης ὀμῆ τῆς πόλεως ἀνδράσιν ἅμα καὶ γυναί-
ξιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κτ' βασιλίσκου. συνα-
δροῦσάσης ἀκάκιος ὃ καὶ ἐαυτὸν καὶ τὸν ἀρ-
νον, καὶ τὸ θυσιασθῆλον. μελανοῖς ἐνδύμα-
σιν ἤμφιεσε. δανιὴλ ὃ ὁ μέγας ἀπέβη τῶ
σύλῃ διὰ Ἰπὸν ἐνθεον, καὶ τῶ λαῶ καὶ ἀκα-
κίῳ συνεκκλησίαζεν.

Φοβηθεὶς ὁ βασιλίσκος ἔλαβεν τὴν θερμῶ-
τήτα, ἔξηλθε τὴ πόλεως, πᾶσι γέλας οὐδὲ
συγκλίτε μὴ συνιυχεῖν ἀκάκιω. ἠπίετο γὰρ
ὁ λαὸς ἐμπυεῖσθαι τὴν πόλιν. λαβὼν δὲ δα-
νιὴλ τὸ μοναχικὸν καὶ πλῆθος ἐκ τῶ λαοῦ
ἔξηλθεν ὅπερ ἠὲ βασιλίσκου. καὶ μετὰ
πολλῆς παρρησίας αὐτῶ διελέχθη ὁ μονα-
χὸς ὀλύμπιου.

Μαθὼν βασιλίσκος τὸν δὸπ ἰσαυρίας
κίνησιν Ἰννωίθ, λαβὼν Ἰννωίθ αὐτὴν γαμήλιον

αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπελογήσατο τὰ ἀκακία καὶ κλήρω, καὶ μοναχοῖς, καὶ τὰ δίκαια τῶν θρόνων ἀπέδωκε, δι' ἑτέρας ἰδίους καταλύσας τὰ περὶ τούτων.

Ζήνων καὶ Βραχὺ τὴν βασιλίδαν κατέλαβεν. ὁ περὶ προγενέστερον βασιλικὸν ἐλθὼν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸν βασιλικὸν ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ ἀπέθετο σέφανον, καὶ ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ σὺν τῇ γαμῆλῃ Ζωνῶνιδι προσέφυγεν. Ζήνων δὲ πρῶτον καταλαβὼν τὴν ἐκκλησίαν, ἀνχαριστήσας τῶν θεῶν, εἰς τὰ βασιλῆα εἰσήλθεν.

Βασιλικὸς καὶ Ζωνῶνις ἐν βεσάμοις ἐπέμφθησαν. καὶ εἰς πολλὰ κακῶν ἐγένετο, ἀπέθανον.

Μαρκιανὸς ὁ σύγγραμμενος Ζήνωνος, ἀντιήρην αὐτῶν, πρόφασιν λαβὼν, τὴν λεοντίαν τὴν αὐτῆς γαμῆλῃ βασιλίδοι τεχθῆναι τῷ λεοντίᾳ. Δριάνην δὲ τὴν Ζήνωνος ἐπίδωλον π. πολέμῳ κραταῖ μετὰ Ζήνωνος καὶ μαρκιανῶν θυρωρῶν, κατακράτῃ μαρκιανῶν περὶ γεγονεν. καὶ πάντας συνελθόντας ἐδὺν ὑπὲρ Ζήνωνος ἐφρέρεν εἰς τὰ βασιλῆα, ἔχων συνεργῶν ῥωμύλον καὶ προκόπιον ἐδὺν ἀδελφῶν αὐτῶν. ἐν ὑσέρῳ δὲ λαόμενοι, ἐν τῷ ζουξίπῳ ἐχρήσθησαν. καὶ τὸν μῆνα μαρκιανὸν χροῖσθησθῆναι ὑπὸ ἀκακίᾳ πρῶτον παρὰ σκιδάσαν, καὶ εἰς τὸ παπυρίαν κασελλίον ἐξέπεμψαν. ἐν ᾧ καὶ βερίαν μετ' ὀλίγον ἐξέπεμψαν. ῥωμύλον δὲ καὶ προκόπον διαφυγόντες, ἐπὶ τὴν δύσιν ἐσώθησαν.

A didicisset, assumpta uxore sua Zenonide in Ecclesiam profectus, excusavit se Acacio & Clero ac Monachis. Sedi quoque Constantinopolitanae jura sua restituit, alio edicto abrogans ea quae prius constituerat.

Zeno brevi admodum tempore urbem regiam occupavit. Quo cognito Basiliscus ad Ecclesiam profectus, Imperialem coronam in sacra mensa deposuit, & ad baptisterium confugit cum uxore sua Zenonide. At Zeno ante omnia Ecclesiam ingressus, Deo gratias egit. Deinde vero in palatium perrexit.

B Basiliscus & Zenonis missi sunt Bufama. Ibi que gravibus ærumnis afflicti interierunt.

Marcianus Zenonis congener, adversus illum conspiravit, pretextum hunc arripens, quod Leontia quidem ipsius uxor Leoni imperium adeptæ Ariadne vero Zenonis uxor Leoni adhuc privato nata esset. Acri igitur praelio inter Zenonem ac Marcianum conferto, Marcianus longe superior evasit. Et cunctos qui a partibus Zenonis stabant in fugam versos, intra Palatium obsedit, Romulo ac Procopio ejus fratribus iptum adjuvantibus. Post tridie vero capti sunt, cum in balneo Zeuxippi lavarent. Et Marcianum quidem Zeno ab Acacio presbyterum ordinari iussit, & in Papyrii castellum abduci. Quo etiam Verina non multo post abducta est. Romulus vero & Procopius fuga elapsi, in Occidentis partes se receperunt.

EX LIBRO SECVNDO.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ζήνων φόβῳ τῶν περὶ ἰλλαν τῆς καὶ τῆς Ἰπσοκώπων ἐπέδωκεν ἐν σάσεως καλανδίων δὲ αἰτήσας τὸν ζήνονα, ὅτι λείψανον ἀστῆος εἰς ἀντιόχεια ἠνεγκεν ἀπὸ Φιλίππων τῆς μακεδονίας, ἐνθα καὶ ἐξ ὀρίσο ἀπέθανεν. ὅπερ σὺν πλείστη τιμῇ ὁ πολὺν ἔδειξαντο, ἀπὸ δεκαοκτὼ μιλίων ἐξελθόντες τὴν πόλιν πάσης, ὡς εἰπεῖν, ἡλικίας δὲ ἡδὲ αὐτὸν μέχρι τε ἀποχρῆζόμενοι, τῇ ἐκκλησίᾳ ἠνώθησαν μετ' ἑκατὸν ἑτησθανάτων ἀστῆος.

Βαρνάβας τῆς ἀποστόλου τὸ λείψανον ἀπέβη ἐν κύπρῳ ὑπὸ δένδρον κεράτῃαν, ἔχον ἐπὶ στήθους τὸ κατὰ ματθαῖον εὐαγγελιον.

Zeno cum Hillum metueret, Episcopus deinceps vexare desuit. Calendio vero cum id ab Imp. Zenone postulasset, Eustathii reliquias a Philippis urbe Macedoniae, in quam olim relegatus, & in qua mortuus erat Eustathius, Antiochiam deportavit. Eas Antiocheni maximo cum honore exceperunt, omnisque propemodum aetas extra urbem effusa, ad octavum decimum miliarium obviam eis processit. Hi vero qui Eustathii causam ad id usque temporis separatim collectas egerant, Ecclesiae adunati sunt, ahnis centum ab obitu Eustathii.

Barnabae Apostoli reliquiae in Cypro sub arbore siliqua repertae sunt: super ejus pectore erat Evangelium Matthaei,

ipſius Barnabæ manu deſcriptum. Quâ de cauſâ Cyprii obtinuerunt, ut metropolis ipſorum libera eſſet ac ſui juris, nec Antiochenæ ſedi amplius ſubjaceret. Id Evangelium Zeno depoſuit in palatio, in æde S. Stephani.

Hillus aperte adverſus Zenonem tyrannidem arripuit. Cumq; Tarſum veniſſet, Verinam Auguſtam eduxit ex caſtello Papyrio, in quo ob tyrannidem Baſilici cultodiebatur. Perſuaſitq; illi, ut Conſulem Leontium Imperatorem coronaret. Quo facto, Verinam quidem ad ſupradictum caſtellum remiferunt. Ipſi verò Antiochiam ingreſſi, pro Imperatoribus ſe geſſerunt.

Post multa prælia Hillus ac Leontius per quatuor continuos annos intra caſtellum Papyrium clauſi, tandem proditione fratris uxoris Trocundi, quem Zeno ex urbe regia ad id ſubmiferat, capti ſunt, & capite truncati.

In urbe Edeſſa erat ſchola Chriſtiana Perſicæ gentis, ut ajunt, ex quo factum eſt, niſi me conjectura fallit, ut Perſæ Neſtorianam Hæreſin ſequerentur, cum quidam qui Neſtorii ac Theodori dogmata amplectebantur, ei Scholæ præſuiſſent, & doctrinam, quæ ipſis placebat, Perſis tradidiſſent.

Zeno Imperator moritur, cujus loco Imperator ab Ariadne Auguſta renuntiatuſ eſt Anaſtaſius Silentarius, oriundus Dyrrachio. Verum Euphemius Epicoſopus electioni ejus obſtitit, Hæreticum illum vocans, & indignum qui Chriſtianiſ imperaret: Ariadne tamen & Senatores vim inferentes, Euphemium aſſentiri coegerunt. Ille non alia conditione id ſe facturū promiſit, quàm ſi confeſſionem ſcripto comprehenſam ab eo ſuſcepſiſſet, quo profite-retur ſe pro definitione fidei amplecti ea quæ in Chalcedonenſi ſynodo decreta fuerant, quod quidem Anaſtaſius præſtitit.

Manichæi & Ariani ob Anaſtaſii promotionem ſibi gratulabantur. Manichæi quidem, eo quod mater illius ſectæ ipſorum cultrix eſſet ſtudioſiſſima. Ariani verò, propterea quòd Clearchum avunculum Anaſtaſii idem cum ipſis ſentientem haberent.

Anaſtaſius cum violentia Chartam profeſſionis ſuæ ab Euphemio repetiit.

Cum Ilauri multa inſolenter atque atrociter Conſtātinopoli perpetrāſſet, Anaſtaſius cunctos ex urbe ejecit. Illi

Αἰδιόγραφον ἔβαρναβα. ὁ δὲ ἵερὸς πατριάρχης καὶ ἀρχιεπίσκοπος κωνσταντινουπόλεως, καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπος ἑπιφανίου, καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπος ζήνων ἀπέθετο ἐν τῷ παλατίῳ, ἐν τῷ αὐτῷ σεφάτῳ.

Ἰλλὺς τελείως ὁξείφανε τὴν πατριάρχην τυραγνίδα. καὶ ἐλθὼν ἐν ταρσῷ, ἠγάγη ἐν τῇ κασελλίᾳ παπυρεῖα τὴν βασιλίδαν Βερμιναν, ἐκεῖ φρερεμύριον διὰ τὰς βασιλικὰς κασελλὰς ἀξίει αὐτῆ, ἐξέλα βασιλέα λεόνιον τὸν ὑπάτον, καὶ τετραχρῶδες βασιλικὰ μὴν πάλιν εἰς τὸ κασελλίον ἐπεμύλιαν αὐτῆ, ὅτι εἰς ἀνιόχῳν ἐπελθόντες, πάλιν βασιλικὰς ἐπρατίον.

Μετὰ πολλὰς πολέμους, ὅτι τὸ σαρρα ἐν φρερεμύριον ὀίλλῃ καὶ λεόνιον ἐχρημάτισαν παρθεσία τῆ γαμῆς προμόνδα, ἐπὶ τῷ πεμφθέντι ἐκ τῆς βασιλίδος ὑπὸ ζήνωνος καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέμῆθησαν.

Ἐν ἐδέσῃ τῆς πόλεως διδασκαλεῖον χριστιανὸν ἦν περσικῆς, ὡς φασι, διατεθείς, ὁ δὲ ἐπὶ πέρσας οἰματὰ νεσοεῖς φρερεῖν, πῶν τῶν τῶ νεσοεῖς χαμερῆαν, καὶ θεοδώρα παρκατεμύριον τῶ τόπῳ, καὶ τὰ φίλα δόγματῶν τῶν πέρσας κασελλίδων.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναβῆναι τῆ εἰς βασιλέα ὑπὸ δρυάδης τῆ ἀνγένης ὀσιλενιδεῖον, ἐκ τῆ δυρραχίης ὀρμύριον, ὅτι ἐκ ἀντέση διφήμεῖον ὁ ἐπίσκοπος αἰρετικὸν καλῶν, ἐτῶν χριστιανῶν ἀνάξιον. δρυάδην δὲ, καὶ τῶν τῶ συκλήτε συρῆν ἠναγάζον τὸν διφήμεῖον, ὅτι ὅσα ἄλλως τῶ τοῦ πῶσαι ἠνέχετο, εἰ μὴ ὁμολογίαν ἐψηφον παρὰ αὐτῶ ἐσκομίσασθαι, ὡς εἰς ὄρον τῆς πίσεως ὀρχοτατὰ ἐν χαλκηδόνι δόγματῶν ἐπὶ, ὁ δὲ πῶποιήκεν.

Μανιχαῖοι καὶ δρυάδιοι ἐχαιρον ἀνασασίον μανιχαῖοι μὴν, ὡς τῆ μηρῆς αὐτῆς ζήνωνος αὐτῆ δρυάδιοι ὅτι κλέαρχον τὸν θεῖον παρθεῖ μηρῆς ἀνασασίον ὁμῶς ὄρον ἐχούτες.

Τὴν ὁμολογίαν αὐτῆς βεβαίως τὸν διφήμεῖον ἀπήτησεν ἀνασασίον βασιλίδος.

Πολλὰ τῶν ἰσάων ἀτοπα καὶ ἀπαίθρωπα παρκατῶν ἐν κωνσταντινουπόλει, ἀπάντας τῆς πόλεως ὁξείβαλεν. ὁ δὲ ἐξελ-

ἑοίης, πρὸς τυραννίδα ὤρμησαν, καὶ ἕως
τῆς κόλυαις ἐξέδραμον. καθ' ὃν ὁ βασιλεὺς
σεβῶν ἐξέπεμψεν, καὶ ἰωάννη τὸν σκύθην,
καὶ ἰωάννη τὸν κυρίον τῆς πόλεως Ἰπὶ πέν-
τετη κρησίαν, ἀναστάσιον ἀποκαμῶν
ἐθάρρησεν δι' ἡμῶν τῶ Ἰπὶ σκόπῳ κωνσταντι-
νουπόλεως, ὡς εἰρήνης ἐφίε, καὶ ἰνα σωμαγά-
γη εἶεν ἐνδημιῶν ἐπισκόπος, καὶ δόξη ὑπὲρ
τῶν ἰσαύρων καλῶν. εὐφήμιον δ' ἐξήγαγε τὸ
λεχθὲν πρὸς ἰωάννην πατριῆκιον, πενθερὸν ἀδι-
νοδῶρα ἐνός τῶν ἐξαρχόντων τῶν ἰσαύρων. ὁ δ'
δραμῶν, πάντα ἀναγέλλῃ τῶ βασιλεῖ. ὅπως
εἰς ἔχθραν τὸν βασιλεῖα καὶ εὐφήμιον ἐξώ-
πλισεν.

Αναστάσιον λοιπὸν βασιλικώτερον κη-
θῆς καὶ τῶν ἰσαύρων, τέτρας καὶ κρησίον ἐ-
νίκησεν. καὶ πέμψας πρὸς εὐφήμιον ἐν σέ-
βειον τὸν μάγιστρον, δηλοῖ πρὸς αὐτόν. ἀνευ-
χαίσεια.

Οἱ Ἰπὶ κληροὶ εὐφήμιον τῆ ὑποθέμενοι,
παρσεκέασαν ἐμπροσθεν τῆς μιλῆθῆς ἐξί-
φον καὶ αὐτὸς γυμνώσαι, καὶ τῆς κεφαλῆς
εὐφήμιον ὀρμήσαι. ἀλλὰ παύλῳ ὁ ἐκδικη-
τῆς ἐκκλησίας, μακρὸς ὢν, τὴν πηγήν καὶ τῆ
κεφαλῆς ἀντὶ εὐφήμιον λαβῶν ἐκιδύνατο.
σεν ὅν μῆτροι τὸ ξίφος γυμνώσαντα, ἐκκλη-
σιαστικὸς τις ἀπὴρ ἀρπάσας τὴν λεγομένην
σέβαν, ἀνείλεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς τὰς ἐπιβλάς τῶν
ἰσαύρων ἐπιγράψας τῶ εὐφήμιῳ, καὶ ὡς
γεγάμημα πεπομφόδες τοῖς ἰσαύροις, συν-
ήγαγν εἶεν ἐνδημιῶν ἐπισκόπος, οἱ πνευ-
βασιλεῖ χαριζόμενοι, ἀκωνωνία καὶ καθαρῆ-
σὲ τον ἀνδρα ἡμεῖς φανὸς προχέει. ὁ δ' ὁ βα-
σιλεὺς εἰς ἐπίσκοπον μακεδόνιον τινά, τῆς ἐκ-
κλησίας πρῶτον ἐκδοφύλακα, ὁ μὲν
τοῖ λαὸς δι' εὐφήμιον ἐσασίαζον. ἐν οἷς, εἰς τὸ
ἵπποδρόμιον ἐδραμον λιανεύοντι. ἀλλ' ἐ-
δῆν ὤνησαν. τῆ γὰρ βασιλείῳς ἐνίκα ἢ ἐνσα-
σις.

Μακεδόνιον πρὸς εἰς τῶ βασιλεῖ, τῶ ἐνω-
κλήτων καὶ καὶ ὑπέγραψεν.

Οὗτος ὁ μακεδόνιος ἀσκητικὸς ἦν καὶ ἱερός,
ὡς ὑπογυμναδὶς τσαφῆς, ἐξ ἀδελφιδῆς, ὡς
λόγῳ, ὑπῆρχεν.

Εὐφήμιον εἰς εὐχαιτὰ βασιλεὺς ὤφειο-

verò egressi, in apertam tyrannidem e-
ruperunt, & usq; ad Coryajum Phry-
gia excursiones fecere. Contra quos
Imperator exercitum misit, ducibus
Joanne Scytha & Joanne Gibbo. Porro
cum id bellum quinque continuos annos
durasset, Anastasius belli pertæsus, ar-
canum suum aperuit Euphemio Con-
stantinopoleos Episcopo, se nimirum
pacem optare: Jussitq; ut Episcopos qui
in urbe regia morabantur, colligeret,
& pro Isauris apud Imperatorem sup-
plicaret. Euphemius verò verba Ana-
stasii retulit Joanni Patricio, qui socer
erat Athenodori, unius ex principibus
Isaurorum. Ille confestim accurrens,
cuncta Imperatori nuntiavit. Ea res An-
astasium Euphemio infensum reddidit.

Anastasius deinceps magis Imperato-
ri: è contra Isauros motus, eos penitus
debellavit. Misitque ad Euphemium
Eusebio officiorum Magistro, hæc Eu-
phemio significavit. Preces tuæ, ô ma-
gne vir, amicos tuos fuligine impleve-
runt.

Il qui insidiabantur Euphemio, per-
suaserunt cuidam, ut è regione Meta-
torii districto gladio caput Euphemii
feriret. Verùm Paulus Defensor Eccle-
siae, cum esset procero corpore, vulnus
pro Euphemio excipiens, mortis peri-
culum subiit. Porro cum qui gladium
distinxerat, vir quidam Ecclesiasticus
arrepitâ serâ interfecit.

Anastasius Imperator insidias Isau-
rorum Euphemio adscribens, & quòd
litteras ad Tyrannos Isaurorum scripsis-
set: congregavit Episcopos qui tom
Constantinopoli morabantur. Illi cum
Imperatori gratificari studerent, ex-
communicationis ac depositionis sen-
tentiam in Euphemium tulerunt. Im-
perator verò Macedonium quendam
CP. Ecclesiae presbyterum & vasorum
custodem, ad Episcopatum promovit.
Et populus quidem Euphemii gratiâ
seditionem excitavit. Postea etiam
supplicando ecurrat ad circum. Ve-
rum nihil hoc eis profuit. Vicit enim
Imperatoris pertinacia.

Macedonius Imperatoris suasu, sub-
scripsit Zenonis Henotico, id est, uni-
tivo edicto.

Porro hic Macedonius erat summae
districtiois atque abstinentiae & san-
ctitatis, utpote educatus sub Gennadio,
cujus etiam nepos ex forore fuisse di-
citur.

Euphemium verò Imperator Euchaïta

relegari præcepit. Quî fidem sibi dari per Macedonium postulavit, se absque insidiis in eum locum abductum iri. Cumque Macedonio permillum fuisset ab Imperatore ut Verbum securitatis præstaret Euphemio, rem laude dignam gessit. Euphemio enim in Ecclesia baptisterio adhuc commorante, Diacono suo præcepit ut Episcopale pallium ipsi auferret: Atque ita ad Euphemium accessit. Pecuniam quoque mutuatus sub usuris, Euphemio ad eos qui cum illo erant, alendos ac sustentandos donavit.

Festus quidam Senator urbis Romæ, ob civilia quædam negotia ad Imperatorem Anastasium missus, cum venisset Constantinopolim, hortatus est, ut principis Apostolorum Petri ac Pauli memoria magno cum honore cultuque celebraretur. Quamvis igitur antea quoque celebrata fuisset, deinceps post petitionem Festi, longe majori splendore ea festivitas peracta est.

Macedonius synodicas litteras ad Anastasium Rom. urbis Episcopum per hunc ipsum Festum mittere decreverat. Sed ne id faceret, prohibitus est ab Imperatore. Porro Festus occultè, ut ajunt, Imperatori suggererat, ut Episcopo Romano persuaderet ut Zenonis Henotico subscriberet. Sed cum Romanam venisset, Anastasium Episcopum jam mortuum reperit. Quare operam dedit, ut per schisma promotus Edicto illi subscriberet. Multis igitur pecunia corruptis, effecit, ut præter receptum morem Romanus quidam nomine Laurentius, Episcopus eligeretur. Duo itaque ordinati sunt. Et à majori quidem parte ordinatus est Symmachus, unus ex Diaconis: ab aliis verò Laurentius. Quibus de causis cædes ac direptiones & alia mala innumerabilia Romæ sunt perpetrata. Cumque hujusmodi perturbatio tres continuos annos in urbe Roma perseverasset, Theodoricus Afer qui tum Romæ regnabat, quamvis secta esset Arianus, collecta tamen Episcoporum synodo, Symmacho quidem Episcopatum urbis Romæ confirmavit: Laurentium verò cujusdam urbis quæ Nuceria dicitur, Episcopum constituit. Laurentius tamen haudquam quievit, sed Episcopatum urbis Romæ adhuc ambire non destitit. Quam ob causam eum deponi & in exilium mitti curavit Symmachus. Atque hoc modo seditio consopita est.

Αειδῆναι πρὸς τὰ ξεν. ὁ ἵ λόγον ἤτησε διὰ μακεδονίε λαθεῖν, ὡς ἐπιτελεῖς χωρὶς καὶ τῶν τῶν ἀπάγε. Ἐπιτελεῖς ἵτον λόγον ὁ ἵ μακεδόνι. Ἐπαρτεῖον τι σκευάσει. τὰ βαπτιστηρίῳ ἔδιδῃ μίσι ὄντος, τὸ ὡμαθῆρον τὸ ἐπισκοπικὸν ἑαυτῶ ἀφαρῆς ἦναι τῶν τῶν διακόνων πρὸς τὰ ξε, καὶ ἐστὶ εἰσελθεῖν πρὸς τὸν διφθῆμιον. δανὸς ἀμύρ. ἵ καὶ χρηματῶν. δέδωκε τῶ ἐυφημίῳ εἰς δαπάνας τῶ τῶ αὐτῶ.

Φῆς. ἵς τῶ τῶ συγκλήτης ῥώμης, πρὸς βασιλεία σαλεύσας ἀνασάσιον διὰ πᾶς χρεῖας πολιτικᾶς, ἐλθὼν εἰς τὴν βασιλίδαν, τῶ τῶ ρυφῶν ἀποσὸλε πέτερε ἐπαυλῆ τῶ μῆλων, σὺ πολλῆ τιμῆ καὶ σεβασμῶν παρὰ κάλεσε γίνεσθαι. ἐπιτελεῖς μῆνης ἵ καὶ πρὸς τῶ πλῶ ἔξαιτήσεως Φῆσε, πολλὰ πλεονεξῆνθη τῆς τοιαύτης τὸ φαυλῶν παυρῶς.

Διὰ τῆς ἔξαιτήσεως διὰ μακεδονίε ἀνασάσιον τῶ ἐπισκοπῶ ῥώμης πέμψαι ἵδῃ τῶ σεν. ἐκωλύθη ἵ τῶ τῶ βασιλείας παρὰ σαδ. Φῆς. ἵ, ὡς λόγ. ἵ, ὑπέθετο λατῶν τῶ βασιλεί, πέδῃ τὸν ῥώμης ἐπισκοπῶ τῶ ἐνωλικῶ ζῆνων. ἵπογραφήν. ἐλθὼν ἵ ἐν ῥώμῃ εὔρε τὸν ἐπίσκοπον ἀνασάσιον τελεθῆσαν. διὸ πρὸς τῶ ἐπισησῶ δὲ ἀγαθὰ τὰ τῶ ζῆνων ἐπισησῶ. ἵπογραφήν. ἵποφῆσε. ἵ χρημασι πλείονας, παρὰ σκευάσει ἵποφῶσας εἰς ἐπίσκοπον τῶ τῶ τῶ, ῥωμανῶν τῶ, ὡνόμα ἵν λαυρένι. ἵ, χρεθῶν. ἵ ἐν δὴν. ἵπο μὴν τῶν πλείονων, ἐν τῶν διακόνων σύμμαχ. ἵ ἐκ τῶν ἀλλῶν, λαυρένι. ἵ ἐς καὶ φῶνοι, καὶ ἀεπαγαί, καὶ ἄλλα μῆνα κακα. τῶ τῶ ῥώμῶν γεγῶσιν, ὡς αὐτῶς τῶ τῶ ἐκωλύων κρησῶσῃ τῆς τοιαύτης συγχύσεως, θεοδῶδεμος ὁ ἀφῆρε κρητῶν τῶ τῶ ῥώμης, εἰ καὶ δεξάνος ἵν, σῖνον ἐπισκοπῶν τῶ τῶ σάμει. ἵ, συμμαχῶ μῆ τῶ ἐπισκοπῆ τῆς ῥώμης ἐκνεωσῶν λαυρένι. ἵ εἰς μίαν ἐπισκοπῆν τῶ τῶ ὀνόματι νεκρῆς ἐνεθρόνισεν. λαυρένιος ἵ, ἐκ τῶ τῶ σεν, ἀλλ' ἐτι τῆς ἐπισκοπῆς ῥώμης ἐφῆσεν. ὁ δὲ ἐνὸ σῖμμαχος κατὰ τῶ τῶ τῶ, καὶ ἐστὶν εἰσελθῆναι παρὰ σκευάσει. καὶ ἐστὶν ἵ σασι ἐπαύσα.

Θεοδέριχος ὁ ἀφρο, διάκονον τινὰ εἶ-
 χεν ὀρθόδοξον, ὃν πάνυ ἠγάπα καὶ ἐθαλ-
 πεν. ὅττι δὲ ὁ διάκονος νομιζὼν θεοδέρι-
 χῶ χαρίζεσθαι, τῆς τῆ ὁμοουσίως πίστεως ἀπο-
 στασίας, τοῖς λόγοις ἐφρόνησεν. γνῶς δὲ θεοδέ-
 रिχῶ, τὸν ἔτιως ἀγαπᾷ ῥῥον ἐυθέως ἀπε-
 κεφάλισεν, εἰπὼν. εἰ τῷ θεῷ πίστιν ἔσθ' ἐφύ-
 λαξας, πῶς ἀνδρῶπι φυλάξῃς σωμαίδησιν
 ὑγιαίνεσθαι.

Πέρσαι κινήθησαν καὶ ῥωμαίων, πολλῶν
 κἀθέδραμον πόλεων. καὶ μάλιτα ἀμίδης.
 τῆ δὲ βασιλείως πρὸς πέρσας σπονδὰς
 ποιήσαντι, καὶ βανοὶ τῆ πόλιε κατέ-
 δραμον.

Ἀναστάσιος ἦ εἰς τὰ πολεμικὰ ἀρχολέ-
 μῃ, τῆς καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐπαύσατο
 βίας. ἠνίκα ἦ μικρὰν ἐν τῶν πολεμίων ἀνε-
 σιν ἔλαβεν, πάλιν καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ μα-
 κεδονίεσιν ὠπλίζετο.

Πολλὰς ὁ βασιλεὺς ἀναστάσιος ἐκκλη-
 σίας ἐν κωνσταντινῆ πόλει ἀνέκλισην.

Διὰ τὰς γνωμένους ὑπὸ τῆ λαῖ σάσεως
 ἐν τῇ πόλει καὶ τῆ βασιλείως, ἐπένοησε τὸν
 ἐπαρχον τῆς πόλεως ἀκολληθῆναι ταῖς ληλαῖς.
 ἐφοβέτο γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς τέταρτης συνόδου
 ζῆλον τῶν τὰς ἐπελάσεως ποιούντων. ὅπερ
 λοιπὸν, εἰς ἐκείνη ἔτος ἐγένετο.

Εὐχολίον τινὰ παρεσκύασαν ἐχθροὶ
 τῆ μακεδονίε μάχουσαν κατ' αὐτὴ πᾶ-
 σα. μακεδόνιος δὲ τὸ πρῶτον ἐπιδειξά-
 μῃ, δόματα δίδουσι εὐχολίῳ πρὸς ἐ-
 ταξ. τὸ ὅμοιον δὲ, καὶ εἰς τινὰς ἱεροσύλας
 ἐποίησεν.

Ἡλία τῷ ἐπισκόπῳ τῶν ἱεροσολύμων
 πρὸς ἐταξ βασιλεὺς, σὺν ὁδον ἀφροῖσαι
 τῶν ὑπ' αὐτὸν, καὶ κατὰ τῆς τέταρτης
 συνόδου ἠφίστασθαι. ἠλίας δὲ σὺν ὁδον
 μὲν ἐσυνήφροισεν. αὐτὸς ἦ μόνῳ *
 ἀναθεματίζων νεστόριον καὶ εὐτυχη, διδώ-
 ρον, καὶ θεόδωρον καὶ τὴν ἐν χαλκηδόνι
 σὺν ὁδον.

Τῶν γνωμένων, Ἐφόδρα ὁ βασιλεὺς
 μακεδονίῳ ἐπέκετο πρᾶξαι τὰ ὅμοια. ὁ
 δὲ χαρὴς ἀικεμυρικής συνόδου ἐχέσεως πρὸς ἐ-
 φρον τὸν τῆς μεγάλης ῥώμης ἐπίσκοπον,
 ἔθεν ποιῆν ἐλεγχθῆναι εἰς ἐχθραν τὸν βασι-
 λέα ἀκίνησε. καὶ ὅττι μὴ προσφύγοιτας τῆ

A Theodoricus Afer diaconum quen-
 dam orthodoxum habuit, quem unice
 diligebat ac tenebat. Hic rem gratam
 Theodorico facturum se arbitratus, à
 consubstantialis fide discedens, Arian
 dogma amplexus est. Quod ubi com-
 perit Theodoricus, statim ei quem tan-
 topere diligebat, caput amputavit, his
 verbis usus. Si Deo fidem non ser-
 vasti, quonam pacto sinceram conscien-
 tiam homini servaturus es?

B Persæ expeditione susceptâ adver-
 sùs Romanos, multas urbes, ac præci-
 pue Amidam invaserunt. Postea verò
 cum Imperator Anastasius fœdus cum
 Persis fecisset, Tzani quoque in Pon-
 tum excursiones fecerunt.

Porro Anastasius, quamdiu quidem
 bellicis rebus districtus tenebatur, ab
 Orthodoxorum persecutione absti-
 nuit. Postquam verò paululum à bel-
 licis occupationibus respiravit, denuò
 adversùs Ecclesias, & contra Macedo-
 nium insurrexit.

Anastasius Imperator multas Eccle-
 sias Constantinopoli instauravit. Cæ-
 terum ob crebras populi seditiones
 quæ in urbe regia adversus ipsum fie-
 bant, excogitavit Anastasius, ut præfo-
 cētus urbis ponè sequeretur in publicis
 supplicationibus. Timebat enim ze-
 lum eorum qui pro quarta synodo tu-
 multuabantur. Atque hic mos ab eo
 tempore deinceps invaluit.

Inimici Macedonii, Ascholium quen-
 dam subornarunt, qui districto gladio
 Macedonium impeteret. Macedonius
 vero lenitatem animi sui declarans, mu-
 nera ei dari præcepit. Idem etiam erga
 facrilegos quosdam ab illo factum est.

Helias Hierosolymorum Episcopo
 præcepit Imperator Anastasius, ut syn-
 odum Episcoporum qui sub ipso erant,
 colligeret, & quartam synodum con-
 demnaret. Helias verò synodum qui-
 dem Episcoporum minime convoca-
 vit. Ipse verò solus Imperatori rescri-
 bens, Nestorium & Eutychem, Dio-
 dorum itē ac Theodorum anathema-
 tizavit, & synodum Chalcedonensem.

His ita gestis, Anastasius Macedo-
 nium violentius urgere cœpit, ut ipse
 quoque idem faceret. Macedonius verò
 absque universalis synodo, cui Romanus
 Episcopus præsideret, nihil se facturum
 esse respondit. Hac de causâ Impera-
 toris odium adversùs Macedonium
 excitatum est. Itaque Imperator, eos
 quidem, qui ad magnam Ecclesiam

confugerent, abripi permittit. Hæreticorum autem Ecclesiis libertatem & asilijus tribuit.

Deuterius Arianorum apud Constantinopolim Episcopus, cum quendam Burbam ita dictum baptizaret, Domini traditionem respuens, ausus est inter baptizandum dicere: Baptizatur Barba, in nomine Patris per Filium in Sancto Spiritu. Quibus dictis, aqua quæ in piscina erat, statim evanuit; Barba verò confestim inde aufugiens, rem cunctis declaravit.

Multas fraudes atq; insidias adversus Macedonium Imperator excogitavit. Schismatici verò cum turbam perditorum hominum mercede conductam in unum congregassent, die Dominico ingressi sunt in ædem Archangeli quæ est in palatio. Cumque Plaltæ hymnum Terlanctum canerent, ipsi cum appendice illa: Qui crucifixus es pro nobis: respondentes cecinerunt. Sequentem item Dominica, in magna Ecclesia idem fecere, cum baculis introgressi. Populus verò zelo succensus, primo quidem voce tenus, clamantibus reclamare, & convitiantibus convicia regerere cœpit. Postea verò plagis eos ac verberibus affecit. Post hæc Imperator aperte Macedonium impugnans, nunc schismaticis Monachis, nunc Magistratibus auctor fuit, ut turpibus convitiis inclamantes Episcopum appeterent. Inter hos erat Julianus Episcopus Halicarnassi urbis Carix, & Severus Monachus: qui & fidei, & sui met ipsorum hostes extiterunt. Populi verò innumerabilis multitudo cum uxoribus ac liberis, adjunctis sibi Præfectis orthodoxorum Monachorum, per vicus urbis conclamabat: Christiani, tempus adest Martyrii. Nemo patrem deferat. Convitiabantur etiam Imperatori, Manichæum illum vocantes & indignum Imperio. Tunc Imperator metu percussus, portas palatii undique occlusit, & navigia palatio admoveri iussit ad fugam capessendam.

Imperator qui paulo antea juraverat, nunquam se videre velle vultum Macedonii, tunc missis quibusdam ex palatio, cum hortatus est ut ad ipsum salutandum accederet. Dum igitur Macedonius ad Imperatorem pergeret, populo Præfectos monasteriorum contestatus acclamavit: Patrem nostrum nobiscum habemus. Milites præterea scholarum palatii: per quos transibat

μεγάλη ἐκκλησία διασπαράξαι παρεσκεύαζεν. ταῖς δὲ τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησίαις ἐξουσίας παρέχετο.

Δούλειος τῆν ἀρειανῶν Ἐπίσκοπος ἐν κωνσταντινῶν πόλει, βαπτίζων τινα βαρβάρου ἔτι λεγόμενον, ἀδελφῶν τὴν τῆν κρυμμένην ὁσων, εἰπένετο ὁ μυστην ὡς ἐκείνην. βαπτίζουσα βαρβάρου, εἰς τὸ ὄνομα τῆν πατρὸς, τοῦ υἱοῦ, ἐν ἀγίῳ πνεύματι. ἔτινος λεχθέντος, τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῆν κολυμβήθρα, γέγονεν ἀφανές. ὁ δὲ βαρβάρου φυγῶν ἐξήλθε, καὶ πάντες τὸν βαῦμα ἐποίη γνώριμον.

Πολλοὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μακεδόνια τετραπέπενοι. ὁ δὲ ἀπόχριστος ὄχλος μακρόν συναθροισάσας, ἐν κρηνακῆ ἐπέστησαν εἰς τὸ ναὸν τῆν δοξαγγέλιου, τῆν ἐν τῶν παλατίου καὶ τῶν ψαλλῶν τὸν τρισάγιον λεγόμενον. ἐτοίμη τῆς προσθήκης τῆν, ὁ σαυρωθεὶς διῆμας, διακρονοῦμενοι ἐψαλλον. τῆν δὲ ὁπισθε κρηνακῆ, τὰ ὅμοια ἐν τῆν μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἐποίησαν μετὰ βακίων εἰσελθόντες. ὁ δὲ λαὸς ζηλώσας, τὰ μὲν πάντα φωνῶν ἀνέκραζον κραίεσι, καὶ ὑβρίζουσι ἀντιβρίζον. ὕπερον δὲ μετὰ πολλῶν. ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἀπαραικαλύπτως καὶ μακεδόνια κέρμενος ποτὲ μὲν οὐδὲ μοναχῶν οὐδὲ διακρονοῦσας, ποτὲ δὲ οὐδὲ ἀρχόντας παρεσκεύαζεν, ὕπερον ἀσέμενοις μετὰ κρηνακῶν βάλαν τὸν ἐπίσκοπον. μετὰ ὧν καὶ ἰταλιανὸς ἐπίσκοπος ἀλικαρνασσῆ τῆς καρίας, καὶ σικελῶν ὁ μοναχῶν. οἱ καὶ τῆς πίστεως, καὶ ἐπιπέων γνηθμημένοι πολέμοιοι.

Ὁ λαὸς σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, πλῆθος ἀπειρον, τοῖς ἡγεμένοις τῶν μοναχῶν συναθροισάσας διὰ τῆς πόλεως ἐκράζον. κραίεσι καὶ κρηνακῶν μαρτυρία. τὸν πατέρα μὲν καὶ καταλίπη ὑβρίζον ὁ τὸν βασιλεῖα, μακρονοῦσας ἀποκαλεῖσας, καὶ τῆς βασιλείας ἀνάστασι. ἐν οἷς ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς, τὰς πύλας τῆς βασιλείας παλαιαχόθεν ἀπέκλεισεν, καὶ πλοῖα εἰς τὸ φυγεῖν, τὰ παλατίου παρέσπεν.

Ὁ βασιλεὺς ὁ πρῶτον ὁμώσας μὴ εἰς μακεδόνιον εἶναι τῶν προσώπων, πῶς ἔμελλεν παρεκάλει τὸν ἀπάσταδα. ὁ δὲ λαὸς, εἰσερχόμενος οὐδὲ τῶν μοναχητικῶν διαμαρτυρία. τὸν πατέρα πρὸς ἡμᾶς ἔχον μὲν. καὶ ὁ τῶν σχολῶν διῶσων ἡλθον

ἐπισημῆτες ἐδέχοντο. καὶ εἰσελθὼν, ἤλεγξεν ἀναστάσιον, ὡς τῆς ἐκκλησίας πολέμιον. ὁ δὲ μὴ ὑποκρίσεως ἐδόξεν ἐνθάδε τῆ ἐκκλησία ὑπὸ ἐπισκόπου.

ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ὅτι εἶπερ κελθεῖν ὁ μακεδόνη, ὁ λαὸς ὡς ἀθάνα ἀνιλήψεται, νυκλὸς αὐτὸν μὴ βίας ἐπιτὴν χαλκηδὸνα δεξέμεν. καὶ εἶπεν ὡραπεμφθῆναι ἐν χαίτοις παρεστάξεν. τῆ ἡμέρας παρεβάλετο εἰς ἐπίσκοπον τιμόθεον τινά, πρὸς εὐτερον τὴ ἐκκλησίας ἡσυχνοφύλακα. ὃν ἐνάλεν λιτροβύλλω καὶ κολωνα, διὰ τινὰ ἔργα τῶν ὀνομάτων ἀρμόδια.

ὅτε δ' αὖ πάλιν εἰσηλθὼν ἐν ἐκκλησία τιμόθεος, εἰ μὴ παρτερον τὰς εἰκόνας μακεδονίας κατέσπασε, τῆς λειτουργίας ὄκνησεν.

Τὰς καὶ παρασκευασθῆναι, ἐν τῷ ναῷ τῆς θεοῦ ἐν τοῖς χαλκοπρῆσιν τιμόθεος ἐπενόησε γίνεσθαι.

Ἰωάννης ὁ διακενόμενος μετὰ σεβήρα ἰσορεῖ, ὅτι ὄρκον ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀναστάσιος τῆ σεβήρα, ὅτι ἢ δ' ἀνγίνηται ἀντιοχείας ἐπίσκοπος, ὑδαμῶς τῆς ἐν χαλκηδὸνι συνόδου διὰ ἀναθεμάτου ἀψέ. καὶ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρα τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐπ' αὐτῶν ταύτων ἀναθεμάτισεν, αἰτηθεὶς ἐν τῶν παρτασῶν αὐτοῦ.

Τιμόθεος τὸ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ πατέρων τῆς πίστεως σύμβολον, κατ' ἐκάστῳ σὺναξιν λέγεσθαι παρεσκεύασεν, ἐπὶ διαβολῇ δὴθεν μακεδονίας, ὡς αὐτῆ μὴ δεχομένε τὸ σύμβολον, ἀπαξ τῆ ἔτις λεγόμενον παρτερον ἐν τῇ ἀγία παρασκευῇ τῆ θεῶν πατέρων, τῷ καιρῷ τῶν γνωμένων ὑπὸ τῆ ἐπισκόπου κατηχήσεων.

Τῆ ἡγεμένε τῆς μονῆς τῆ σελίτε τελαλίησιν, ἀπῆλθε τιμόθεος ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸ μοναστήριον παρεβάλεται ἐπίσκοπον. ὁ ἡμέλων χειροτονεῖσθαι, εἶπεν αὐτῷ, ὡς σὺ ἀνέχεσαι δεξασθαι χειροτονίαν ὑπὸ ἀνδρὸς τῆ ἐν χαλκηδὸνι ἀναθεματιστοῦ συνόδου. τιμόθεος ἡέφθη πρὸς αὐτὸν, ἀναθεμα παρτὶ ἀνθρώπῳ, ἀποσρεφόμενῳ ἢ ἀναθεματιστοῦ τῆ ἐν χαλκηδὸνι συνόδου ἔτις ἐν ὀμέλων χειροτονεῖσθαι, κατέδεξασθαι.

A Macedonius, cum faustis acclamationibus exceperunt. Tandem verò cum ad Anastasium venisset, eum tanquam hostem Ecclesiæ coarguit. Tunc Anastasius simulatione utens, Ecclesiæ & Episcopo visus est adunari.

Imperator existimans, si Macedonius judicaretur, plebem illum tanquam infontem, defensionem esse, noctu violenter eum abduxit Chalcedonem. Atque inde Euchaita illum deduci iussit. Sequenti die Episcopum designavit Timotheum quendam, Presbyterum & valorum custodem Ecclesiæ Constantinopolitanæ, qui vulgo Litrobulbes & Colon vocabatur, ob facta quædam his nominibus respondentia.

Porro hic Timotheus, in quamcunque Ecclesiam ingressus fuerat, nunquam illic Missarum solennia inchoavit, nisi prius Macedonii imagines illinc detractæ fuissent.

Supplicationes publicas, quæ die Parasceves fiunt in Ecclesia Deiparæ quæ est in Chalcoopratiis, primus Timotheus excogitavit.

Joannes synodi Chalcedonenfis obtrictator, de Severo hæc narrat; Anastasium Imperatorem juramentum scripto comprehensum à Severo accepisse, quòd si quando Antiochenis Episcopus fieret, nunquam omnino Chalcedonensem synodum anathemati subjecturus esset. Eundem tamen ipso ordinationis suæ die, consensu pulpito supradictam Synodum anathemate damnasse, cum sectatores ejus id ab ipso postulavissent.

Timotheus symbolum fidei trecentorum & octo decim Patrum, in singulis Collectis recitari præcepit, in odium scilicet Macedonii, quasi ille non susceperet id Symbolum: quòd antea semel tantum recitabatur quotannis, die magnæ Parasceves, sive dominicæ Passionis, dum Episcopus baptizandos catechizaret.

Cum Præfectus monasterii Studitarum mortuus esset, Timotheus Episcopus perrexit ad monasterium, ut Præfectum illic ordinaret. Sed is qui ordinandus erat, dixit Timotheo, se ordinationem suscipere non posse ab eo qui Chalcedonensem synodum anathemate damnaret. Tunc Timotheus dixit ei; Anathema sit omnibus, qui averfantur aut qui anathematizant synodum Chalcedonensem. Hoc modo is, qui ordinandus erat, ordinationem Timothei

suscepit. Joannes autem Archidiaconus, cum esset Manichæus, convitiatus ob id Timotheo, currens ad palatium, ea quæ Timotheus dixerat, Imperatori renuntiavit. Qui mox Timotheum ad se accersitum gravi ignominia affecit. At ille id à se dictum negavit, his verbis usus: Anathema omnibus qui Chalcedonensem synodum suscipiunt.

Castrum quoddam est in confinio Persarum atque Indorum, cui nomen Tzundadeer. Multas illic pecunias & pretiosos lapides servari cum audiisset Cavades Persarum Rex, id occupare studuit, sed demones qui eum locum custodiebant, Cavadis conatibus obstiterunt. Cum igitur Magi ipsius omnem suam magiam adhibuissent, nec perficere quidquam potuissent, Cavades ad Judæorum magicen confugit. Sed cum ne istorum quidem operâ quidquam profecisset, quidam ei consuluerunt, ut Christianorum operâ demones illos expelleret. Episcopus igitur Christianorum qui erant in Perside, cum ejus rei causâ Collectam celebrasset, & sacra mysteria tum sumpsisset ipse, tum Christianis qui cum ipso erant distribuisset, Crucis signo fugatis demonibus, absq; negotio castrum Cavadi tradidit. Quam rem admiratus Cavades, primæ Sedis prerogativam Episcopo concessit, cum ad id usque temporis, Manichæi ac Judæi potiore locum obtinuissent. Sed & cunctis qui Christianam religionem amplecti vellent, liberam dedit facultatem.

Cum Alamundarus Saracenorum Phylarchus Christianam religionem amplexus esset, Severus duos ad illum Episcopos misit: quod erroris sui labe eum inficeret. Sed Deus id preveniens, ut Phylarchus ab iis qui Chalcedonensem synodum suscipiebant, baptizaretur, effecit. Porro cum ii qui à Severo missi fuerant, doctrinam recte fidei dogmatibus adversantem, Phylarcho tradere conarentur, fraudem quandam commentus est Alamundarus ad doctrinam eorum convincendam. Finxit enim se litteras accepisse, quibus ipsi nuntiabatur Michaelem Archangelum fato functum esse. Cumque illi id fieri non posse dicerent: Quonam igitur modo subjecit Phylarchus, Christus Deus tantum existens, crucis mortem sustinuit, si duas naturas non habuit: cum ne Angelus quidem pati vel mori possit? Hoc modo Episcopi partis

A **ιωάννης δὲ τις ἀρχιδιάκονος** μανιχαῖος ὑπάρχων, ὑβρεσί τοι τιμόθεον βασιλέως μόν ταῦτα τῷ βασιλεῖ ἐμήνυσεν. ὁ δὲ μὲν πεμπὸν ποιησάμενος τὸν τιμόθεον, χαλκῶς αὐτὸν ἠτοίμασεν. αὐτὸς δὲ ἠρήσατο ἐπιπέλαι ἀνάθεμα παντὶ ἀνθρώπῳ τὴν ἐν χαλκεδωνῶν δεχομένην σίνονον.

Κάσρον ἐστὶ μελαξὺ πῆσων καὶ ἰσδῶν, ὄνομα τζουνδαδέερο. ἐν τῷ τῷ τόπῳ χημάσα πολλά, καὶ λίθους τιμὸς καὶ μαθῶν κωάδης ὁ βασιλεὺς, ταῦτα μαθῶν ἐβασίλευσεν. δαίμονες δὲ τὸν τόπον ἀκέρτες τῶ ζήμενός κωάδης ἐκάλυον. πᾶσαν τὴν μαγίαν ἐπιδείξαντες τὴν μάγαν αὐτῶ, καὶ μὴδὲν ἰχυσάσαν, ἤλθον διὰ τὴν ἰσδῶν. ἀπόλυχῶν δὲ κἀκείνη, συνεβελύθη διὰ τῶν χριστιανῶν κἀκαρῆσαι ἐδὺ δαίμονας. ὁ δὲ ἐπίσκοπος χριστιανῶν τῶν ἐν πέρσας, σὺναξιν ἐπὶ τῷ τελέσας, καὶ τῶν θείων μυστηρίων μελαξῶν καὶ μελαδῶς τοῖς συνῆσι χριστιανοῖς, τῶ μείω τῶ σωρῶ διώξας ἐδὺ δαίμονας, τῶ κωάδης τὸ κάσρον ἄπῶνος παρέδωκεν. ὅτε κἀκαρῆσαι ὁ ἀνὴρ, πῆσων κἀκαρῶν τοῖς ἐπίσκοπον ἐτίμησεν, ἕως τότε ἰσδῶν καὶ μανιχαίων κἀκαρῶν. ὁ δὲ πᾶσι τοῖς χριστιανῶν ἐπέλεσιν ἀδειαν δέδωκεν.

Ἄλαμουνδάρης τῶ Φυλάρχης σαρακενῶν χριστιανίσαντος, δύο ἐπίσκοπος ἐπέψεν ὁ σενῆς, ἐφ' ὃ τῆς ἰδίας μελαδῶναι τῷ Φυλάρχῳ κακίας. θεὸς δὲ κἀκαρῶ φθῆσας, ὑπὸ τῶν δεχομένων τὴν σίνονον τὸν ἀνδρα βαπτισθῆναι ἀποποίηκεν. τῶν ὑπὸ σενῆς σαλένων, ἐναντία τῶν ἀκαρῶν δογματῶν κἀκαρῶν διδάξαι τῶ Φυλάρχον, δῶμα εἰς ἐλεῖχον τῶν λεγομένων συνῆθηκε. τῶ δὲ τῶ τῶ δῶμα γράμματα δέχεσθαι μνησθῆναι, ὅτι μανιχαῖος ὁ ἀρχάγγελος τέλει τῶ βίβη ἐχρησάτο. τῶ δὲ τῶ λεγόντων ἀδύνατον, πᾶς ἐν, ὁ Φυλάρχος ἐφησεν, εἰ μὴ δύο ὁ χριστὸς, θεὸς γυμνὸν σωρῶν κἀκαρῶ φθῆσας, ὅτε μὴ δὲ ἀγγελος πᾶσιν ἢ ἀποθήσκειν ἀποθήσκειν. ἕως ἐν σενῆς

ρε αἰχμηθέντες, ἀσωθέντως ὑπονεχώρησαν.

Μακεδονίε τελευτήσῃ τῷ Ἐπισκόπῳ, Φιλοθέῳ τῷ Συμβῆναι Φησί. νεκρὸν γδόντα (Φραγισαδὲ τῷ τάφῳ θεοδώρῳ δέ τις τῶν Σιώντων αὐτῷ, ὄναρ ἰδὲν ἐπωμόσατο, αὐτὸν μακεδόνιον αὐτῷ λέγοντα, ἔλαβε καὶ ἀπελθάσθαι, ἀλέγω ἀνασασίω ἀνάγνωθι. ἐγὼ μὲν ἀπέρχομαι πρὸς ἐδὺ πατέρους μου, ὧν καὶ τὴν πίσιν τείρηκα. ἐπαύσομαι ἢ ὄχλων τῷ δεσπότη, ἀχρεὺς εἰλήθης, καὶ τὴν δίκην εἰσέλθωμεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἀφνω, Βζήσας ἔτη ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτώ, βασιλεύσας ἕξ ἔτη εἰκοσι καὶ ἑπτὰ, καὶ μῆνας τρεῖς. προήχθη ἢ βασιλεὺς ἰουστίνῳ, αἰὲς πρεσβύτατος, δὸς στρατιωτῶν δὲ ἑξάμηνῳ, καὶ μέχρι τῆς συγκλήτης προκόψας, καὶ διὰ πάντων ἀεισεφάνει τῆς ἰορδάνης πέρας ἐμπειροῦ (ηλωθῆς γηρόμενος ἰλλύριῳ ὧν, καὶ σύμειον ἔχων ὄνομα ἰλυσπιάν, ἡ γηρόμενος ἀνυγῆσαν, εὐφημίαν ὀνομάσασαν.

Σηπεδόνι τὸ σῶμα διεφθάρη νεστέρι, ἢ ἀνακληθεὶς δὸς ὁάσεως ἐφ' ὧ μελασηῆναι εἰς ἕτερον τόπον, τῷ θανάτῳ προσέλαβε τὴν ἀνάκλησιν.

Μετὰ τὴν πρὸς ἐδὺ ἀναβολικὴς συμβίβασιν, συγράψαι λέγει τὸν θεοδώρῳ καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων κυρίλλῳ.

Ραβυλάς ἐδέσθη ἐπίσκοπος, τυφλὸς ἡ ἀνδρέας ἢ τῶν (αμοσαίων ἐνεκαλῶς γραψάντα καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων θεοδώριτος.

Οἱ ἐναγύπτιοι μοναχοὶ, καὶ ἄλλοι ἀγῆσιν μετῶν μαθούτες ὅτι ἐπίκοπος ἴσα, μεταπεψάμενοι τῷ ξένῳ τῷ πράγματι, πρῶτος γδὲ ἀνὴρ τῆς τοῦ ἐπενόσην ἀκοινωνήσιν αὐτῶν ἐπέμψαν. εἶτα ἐγνωκότες τὸν βίον ἢ ἀνδρὸς, καὶ τὸν σέφανον, πάλιν αὐτῶν ἐκοινωνήσαν.

Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν γήματι ιδιώτα πρὸς τὸν ὄσιον συμεῶνα ἀφανῶς παρεγγύετο ἡγάθη.

Δύο ἐπισκόπων ἀμφοιστενέτων, ὁρθοδόξου καὶ ἀριανῆ. τῷ μὲν ἀριανῆ, διαλεκτικῶς ὄντος τῷ ὁρθοδόξῳ, θεοσεβῆς καὶ πιστῆ.

A Severi, pudore suffusi, vale non dicto, recesserunt.

In obitu Macedonii Episcopi, terribile quiddam accidisse narrat. Mortuus enim, crucis signo tumulum signasse dicitur. Theodorus vero unus ex iis qui cum illo familiariter versabantur, cum iurejurando affirmavit, vidisse se in somnis Macedonium ipsum ista sibi dicentem: Excipe ista quae dico, & abiens lege Anastasio. Ego quidem vado ad patres meos, quorum fidem servavi. Dominum autem interpellare non cessabo, donec tu venias, & ambo ad iudicium accedamus.

Anastasius Imperator repente moritur, cum vixisset annos octoginta octo, impetrasset autem annos septem ac viginti, ac tres menses. Renuntiatus autem est Imperator Justinus, vir proventus aetatis, qui a militia exorsus, ad Senatorium usque ordinem pervenerat, & in omni vita egregius semper exstiterat. Idem rectae fidei cultor erat ardentissimus. Patriam habuit Illyricum. Uxor ejus Lupicina dicebatur, quam posteaquam Augusta nuncupata est, populus Euphemiam nominavit.

Nestorii corpus putredine consumptum est, cumque revocatus esset ab Oasi, ut in alium locum transferretur, revocationem illam fatali morte praeventit.

Postreconciliationem cum Orientalibus, Theodoritus contra duodecim Cyrilli capitula scripsisse dicitur.

Rabula Episcopus Edessae, caecuse rat. Accusavit autem Andream Samosatensem Episcopum, quod contra duodecim capita Cyrilli scripsisset.

Monachi Aegypti, cum sanctum Symeonem supra columnam stare didicissent, rem novam atque insolitam condemnantes: Hic enim primus ejusmodi stationem excogitaverat: excommunicationis libellum ad eum miserunt. Postea vero cum ejus vitam ac merita certius cognovissent, communionem ejus amplexi sunt.

Marcianus Imperator privati habitu sumpto, ad sanctum Symeonem occulte ventitabat, cumque maxime admirabatur.

Cum duo Episcopi contra se invicem disputarent, quorum alter quidem Orthodoxus, alter autem erat Arianus: Et Arianus quidem Dialecticam callebat, Orthodoxus vero pius erat ac fidelis:

Bbbb ij

Orthodoxus conditionem hanc tulit Ariano, ut omnia disputatione in ro- gum se conjicerent, atq; ita ostendere- tur, utriusq; ipsorum doctrina magis pia esset. Cumq; Arianus conditionem il- lam admittere recusasset, Orthodoxus in rogam insiliens inde differuit cum adversario, & illaesus permansit.

Petrus Mongus reliquias Timothei Salophacioli effodisse dicitur. Idem quoque scribit Theodoritus.

Expulso Petro Mongo ob cadaver Timothei e tumulo effossum, & ob synodum, ordinatus est Joannes. Quo item expulso, rursus Petrus Episcopa- tum recuperavit, pollicitus se synodum Chalcedonensem anathemate damna- turum non esse.

Scribit Theodorus noster Calendio- nem Constantinopoli ordinatum fuisse, cum Theodorito consentiens.

Scribit etiam eundem Calendio- nem, Ter sancto Hymno adjecisse, Christe Rex propter eos, qui adjecerant appendicem illam, qui crucifixus est pro nobis.

Ait Theodorus noster, Petrum Ful- lionem instituisse, ut sacrum Chrisma in Ecclesia coram omni populo conse- craretur: utque invocatio super aquas die festo Theophaniorum fieret sub ve- speram: Item, ut in omni precatione nomen Deiparae proferretur: Denique ut in singulis Collectis symbolum re- citaret.

Zeno Imperator scholam quae Per- farum vocabatur, in urbe Edessa sitam sustulit atque evertit, utpote quae Ne- storii ac Theodori doctrinam audito- ribus insinuaret.

Cum omnes alii Patriarchae, ut refert Theodorus noster, Zenonis Henotico consentissent, solus Romanae urbis Epi- scopus Felix communicari ei noluit.

Cavades cum Blasium patrum su- um excaecasset, regnum Persicum oc- cupavit.

Anastasius Imp. cum Cavades pecu- niam ab eo flagitasset, respondit, si mu- tuam accipere vellet, cautionem scri- beret: sin minus, nihil se daturum esse. Atque ob hanc causam Cavades bel- lum intulit Romanis.

Anastasius Chrysargyrum abolevit, & venationes amphitheatri sustulit, & Magistratus, qui antea venales erant, gratis contulit.

Per idem tempus, cum terrae motus futurus esset in urbe Neocaesarea, miles

ὁ ὀρθόδοξος ἀπερῆθη, ὡς ἀφ' ἑμῶν τῶν λόγων εἰς πύρρον εἰσελθεῖν, καὶ ἐπεὶ δὲ χεῖρα τὸ δισεβέες εἶργον, τὴν δὲ δόξαν παρὰ τὴν αὐτῶν εἰσελθόντων, διὰ τῆς πύρρας διελεγετο, καὶ ἀπαθήσει φυλάξῃ.

Πέτρον φησὶ τὸν μογκόν, τὸ λείψανον τιμοθέου τῆς ἁλοφακίολα ἀνορύξαι, ὅπως ἐστὶ καὶ θεοδώριον.

Πέτρον δὲ μογκὸν ἐκβληθέντα διὰ τὸ λείψανον τιμοθέου καὶ τὴν συνόδον, ἰωάννης γαρ ἐβόηεν, καὶ τότε ἐκβληθέντα, πάλιν πέτρον εἰσήλθεν, ὑποχόμενον τὴν συνόδον μὴ ἀναθεματίζειν.

Καλανδῖονα λέγει ἐν βυζαντία χεῖρα τῆς θῆνης, συμφωνῶν τῷ θεοδώρῳ.

Καλανδῖονα λέγει ἀπερῆθη τὰ περὶ τὴν χεῖρα βασιλέως, διὰ τὰς ἀπειθεῖς ἀκούσας ὁ σωρωθεὶς δι' ἡμᾶς.

Πέτρον φησὶ τὸν κναφεία Ἰπποκράτους μνησθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἰπποκράτους ἕνεκα ἀμαρτίας καὶ τὴν Ἰπποκράτους ὑδάτων ἐν τοῖς θεοφανείοις Ἰπποκράτους ἐν τῇ ἑσπέρα γίνεσθαι καὶ ἐν ἐκάστῃ δόχῃ τὴν θεοδόκον ὀνομάζειν ἐν πάσῃ σιναξί τὸ σύμβολον λέγεσθαι.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἀντικατέστη τὴν ἐν ἐδέσῃ τῆς πύρρας καλεμένην διατριβὴν, ὡς ἄνευ σεβείων καὶ θεοδώρου ἀπαρτῆσαι διδασκαλίαν, ἠθέτησεν.

Πάντων ὡς λέγει, τῶν ἄλλων πατριάρχων σιναξῶν ἀντὶ τῶν ἐνοικῶν τῶν ζήνων, μόνον Φηλίξ ὁ ῥώμης ἐκείκων ἠθέτησεν.

Κωάδης τὸν ἴδιον θεῖον βλάστον βασιλεύοντα τυφλώσας, πῆσων ἐβασίλευσεν.

Ἀναστάσιον ὁ βασιλεὺς, κωάδης χρημάτων παρ' αὐτοῦ ζητήσαντα, ἀπεκρίνατο, εἰ μὴ δανείσασθαι βέλῃ, τὸ γραμματεῖον ποιῆσαι, εἰ ἄλλως, εἰ δὲ ἴδωσι. καὶ ὅτι διὰ τὸ κωάδης καὶ ῥωμαίων ἐσερῆθυσεν.

Ἀναστάσιον ἀνέστρεψε τὸ χρυσάργυρον, καὶ τὰ κινήρια ἐπαύσεν, καὶ τὰς δέχας αἰτίας ἔσας, ἀπερῆκα παρῆχεν.

Ἐν νεοκαισαρείᾳ σφοδρὸν τὴν καὶ τὰ μέλητα τῶν γίνεσθαι, σεβασίτης πρὸς ἐπὶ τὴν πόλιν

οδύων, δύο στρατιώτας ἀπόντας ἐν αὐτῇ θεά-
σατο, καὶ τετὼν ὀπίθε εἰτέρον κρατοῖσα. Φυ-
λαξάσατο τὸν οἶκον ἐν ᾧ ἠθήκη ζηρηγορία ἐστὶ. Ἐ-
ὄμοσον ἰσχυρὸς ἐγγύετο, καὶ τὸ πλεῖστον μέρος
τῆς πόλεως ἐπέσειεν. ὃ δὲ οἶκον τὸ θαυμασιωτέ-
ρον ἐπέσειεν.

Ἐξος λέγει τῇ ἐκκλησίᾳ εἶναι τῆς γράμης,
ἀκίνητα μὴ κρατεῖν δίκαια. ἀλλ' εἰ καὶ περι-
έλθωσιν, ἐυθέως πιπράσκειας, καὶ εἰς μοί-
ρας πρῆς διαιρέσει τὸ πῦγμα καὶ τὸ μῆν,
τῇ ἐκκλησίᾳ δίδουσι. τὸ δὲ, τῷ Ἐπισκόπῳ,
τὸ δὲ κλήρῳ. ἕτω δὲ ποιῆν καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς
πραγμασιν.

Καδάης νόμον ἐπέθετο πέρσαις, ὡς ε-
κωνάστας γυναικάς ὑπαρχῶν. καὶ διὰ τὸ το
διωχθεῖς ἐκ τῆς βασιλείας, διὰ τὸ βασιλέ-
ως τῶν ἐθνῶν ταύτην ἀπέλαβεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐκτίσεν τὸ δάρας
καὶ κήσας, ὀνομασθέντα Βαρθολομαίου λέγον-
τα τοῦ ἀποστόλου, ὡς αὐτὸς τῷ Φυλακίῳ ἐπε-
τεράπη τῆς πόλεως. διὸ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐπέ-
πέμφας ἀπέπεσε.

Ἰμμερινοὶ ἐσιν ἐθνὸν τελευτῶν πέρσαις
οἰκῶσι δὲ ἐν ταῖς ἐξαπαῖς ἔνοτα ἰεδαῖοι δὲ
ὑπὸ ἡρχον ἀνεκράτην, ἐκ τῆς ἐλθούσης πρὸς
βλοσυρὰ βασιλίδος ἔνοτα ἔχροντο ἐθ-
νικοί. Ἐπὶ αὐτῷ δὲ ἐπὶ ἀναστασίῳ ἐχειρτάσαν,
καὶ ἐπίσκοπον ἐλάβον.

Σεῦθερον ἔσκειν δὲ ἀναστασίῳ τῷ βασι-
λεῖ, ὡς ἐδὲν κινήσει ποτέ τῆς ἐκκλησι-
ᾶς ἀνισωδία, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἧ ἔχρησθη
ἡ πόλις, ὡς ἀρῶν τὸν ὄρκον, ἀνεθεμάτισεν αὐ-
τῷ.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ Φι-
λόχρητος βασιλεὺς, ἔτη τριάκοντα καὶ ἐν,
μηνας δέκα.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη
ἑκοσθῆσεν, ἡμέρας δέκα. Ἐπὶ αὐτῷ, εἰς
ἡλθον ἐκ κωνσταντινουπόλεως τὰ λείψανα τῶν
ἀγίων ἀποστόλων, τιμοθέου μὴν πρὸς ἐκτὼ κα-
λανδῶν ἰελίων ἀνδρέα δὲ καὶ λευκά, πρὸς
πέντε νόνων μαρτίων καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ
ὑπο αὐτῷ ἐκκαιῶ ἐντὶ μεγάλῳ ναῷ τῶν ἀ-
γίων ἀποστόλων.

Ἐβασίλευσε θεοδοσίος ὁ μέγας, ἔτη δε-
καεξί. ἐν οἷς ἐβασίλευσε σὺ ἀπὸ ἀρκάδιου

A quidam ad urbem illam proficiscens,
duos milites eò pergentes vidit, & ali-
um pone sequentem qui ita clamabat:
servate ædem in quâ est atca Gregorii.
Statimque terra movere cæpit. Et ur-
bis quidem ipsius maxima pars collap-
sa est. Ædes verò Gregorii Thaumaturgi
mansit incolumis.

Ecclesiæ Romanæ hunc esse morem
ait Theodorus noster, ut res immobili-
es non possideat: sed si forte possessio-
nes ei obvenerint, confestim eas ven-
dat, & pretium in tres portiones distri-
buat: Quarum una quidem tradatur
Ecclesiæ, altera Episcopo; tertia verò
Clero. Idem etiam fit in reliquis rebus
quæ non sunt soli.

B Cabades legem tulit Persis, ut uxores
inter ipsos communes essent. Cujus rei
causâ regno expulsus, Regis Hunno-
rum auxilio regnum suum recuperavit.

Anastasius Imperator urbem Daras
ædificavit. Eâ verò jam ædificatâ, Bar-
tholomæum Apostolum in somnis vi-
dit, dicentem suscepisse se urbis custo-
diam. Quare Anastasius Bartholomæi
reliquias illuc misit, & in eâ urbe depo-
ni præcepit.

Immireni gens est Persis subiecta,
ad extremos Noti fines habitans. Et ab
initio quidem Judæi fuerant, jam inde à
regina Austri quæ ad Salomonem olim
venit. Postea Gentiles facti sunt. Ana-
stasii verò temporibus Christianam re-
ligionem amplexi sunt, & Episcopum
acceperunt.

Severus cum Anastasio Imperatori
adjecta jurisjurandi religione pollicitus
esset, se nihil novi commoturum esse
adversus synodum Chalcedonensem,
eodem ipso quo ordinatus est die, jus-
jurandum violans, supradictam syno-
dum anathemate damnavit.

Constantinus Magnus Deique a-
mantissimus Imperator, regnavit annos
triginta & unum, menses decem.

Constantius ejus filius imperavit
annos viginti quatuor, dies quinque.
Hujus temporibus allatæ sunt Constans-
tinopolim reliquiæ sanctorum Apostolo-
rum, Timothei ante diem octavam
Calendas Julias: Andreae autem & Lu-
cæ ante diem quintum Nonas Martias:
& depositæ sunt in magna Ecclesia san-
ctorum Apostolorum ab ipso dedicata.

Theodosius Magnus imperavit annos
sexdecim. In quibus Arcadius, ejus

filium unam cum eo imperavit annis duodecim. Eiusdem Theodosii Magni temporibus, reliquiae sanctorum Martyrum Terentii & Africani, eiusdem Imperatoris iussu depositae sunt in Martyrio sanctae Euphemiae quod est in petra, ante diem decimum Calendas Octobres.

Arcadius filius eiusdem Magni Theodosii, imperare coepit mense Januario, die decimo septimo, post annos quinque quam Pater ipsius Imp. fuerat nuncupatus. Mortuus est Calendis Maji, cum imperasset in universum annis viginti quatuor, mensibus tribus, diebus quatuordecim. Ex quibus cum patre quidem imperavit annis duodecim; Imperavit autem solus reliquos annos duodecim, dies tres. Eiusdem Arcadii temporibus, Attico Patriarchatum obtinente, allatae sunt Constantinopolim reliquiae sancti Samuelis, & depositae sunt in Ecclesia eiusdem Prophetae, prope septimum, ante diem duodecimum Calendas Julii.

Theodosius Junior, filius Arcadii Augusti, imperare coepit mense Januario, & imperavit unam cum patre annos septem, menses tres. Mortuus est die xxviii. mensis Julii, indictione tertia. Et die tricesimo eiusdem mensis depositae sunt eius reliquiae, cum imperasset in universum annos quadraginta duos, menses duos. Ex quibus imperavit quidem unam cum patre annos septem, menses tres, solus vero imperavit annos triginta quatuor, menses undecim. Eo regnante, depositae sunt reliquiae sanctorum Stephani, Laurentii & Hagnes, in martyrio S. Laurentii, die vicefima prima mensis Septembris. Et eodem die celebratur illic eorum memoria usque ad hodiernum diem. Eiusdem Theodosii temporibus, Proclo Patriarchatum administrante, allatae sunt reliquiae Joannis Chrysostomi, & depositae sunt in Basilica sanctorum Apostolorum ante diem quintum Calendas Februarias.

Leo Augustus imperare coepit indictione decima, mense Febuario, coronatus ab Anatolio Patriarcha. Mortuus est mense Januario, indictione duodecima. Fiunt anni eius Imperii septendecim. Eo regnante, & Gennadio Patriarchatum administrante, allatae sunt Sirmio reliquiae sanctae Anastasiae, & depositae sunt in martyrio eiusdem quod est in porticu Domnii.

FINIS.

Α ούος ἔτη δώδεκα. ἐπὶ τῆς αὐτῆς μεγάλῃ θεοδοσίᾳ βασιλείᾳ, ἀπέβηθη κελεύσει αὐτοῦ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας εὐφημίας ἐν τῇ πέτρα τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων τερεντίου καὶ ἀφρικανῆ, τῇ περὶ δεκάτη καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἀρκάδιος οὗος αὐτῆς μὲν μεγάλης θεοδοσίας, ἐν μὲν ἰανουαρίῳ, καὶ πέντε χεῖρας τῆ ἀναγορεύσεως ἔοικεν πατρὶ καὶ ἐτελεύτησε μὲν ἡ μῆνα πρώτη, βασιλευσάτω τὰ πάντα ἔτη εἰκοσι ἑπταετη, μῆνας τρεῖς, ἡμέρας δεκάτεσσιν ἀφ' ὧν τὰ ὄντα

Β παρῆς ἔτη δώδεκα. λοιπὰ τὰ κατὰ μὲν ἰανουαρίῳ, καὶ ἐπὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἀπὸ τῆς πατριάρχης, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ἀντιόχειαν πόλιν τὰ λείψανα τῆς ἀγίας σιμωνίτιδος, καὶ ἀπετέθησαν ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς πλησίον τῆς ἐβδόμης, περὶ δώδεκα καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ὀνέος θεοδοσίος οὗος δώδεκα, μὲν ἰανουαρίῳ, καὶ σινεβασίλευσε τὸ παρῆς ἔτη ἑπτά, καὶ μῆνας τρεῖς. ἐτελεύτησε μὲν ἡ μῆνα κατὰ τῆς τρίτης, ἑκαταετη το τὰ λείψανα αὐτῆς, μὲν ἰανουαρίῳ, βασιλευσάτω τὰ πάντα ἔτη δεκά, μῆνας δύο, ἀφ' ὧν τὰ μὲν τῆ παρῆς ἔτη ἑπτά, μῆνας τρεῖς. λοιπὰ τὰ κατὰ μὲν ἰανουαρίῳ, βασιλείας αὐτοῦ ἔτη δέκα. ἐπὶ τῆ αὐτῆς βασιλείας ἀπέβηθησαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων σεφθίμου καὶ λαυρεντίου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἀγίας λαυρεντίου, τῆ εἰκοσῆς πρώτης τῆς σιμωνίτιδος μῆνος. καὶ τελεῖται μέχρι σήμερον ἐκείνη αὐτῆς ἡμέρα ἡ μνήμη αὐτῶν. ἐπὶ ἐπὶ τῆ αὐτῆς βασιλείας, καὶ προχλος πατριάρχης, πέντε τὸ λείψανον τῆς χεῖρας ὀνέου, καὶ κατέβηθη ἐν τοῖς ἀγίοις διποσόλοις περὶ πέντε καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἰνδικλιώνος δεκάτης, μὲν φεβρουαρίῳ σεφθίμου ὑπὸ τῆ αὐτῆς πατριάρχης, καὶ ἐτελεύτησε μὲν ἡ μῆνα ἰανουαρίῳ, ἰνδικλιώνος δώδεκάτης, γῆνον ἔτη τῆ βασιλείας αὐτοῦ, δεκάτη ἐπὶ τῆ αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἡρακλίου πατριάρχης, ἡνέχθη διποτῆς σιμωνίτιδος λείψανον τῆς ἀγίας ἀναστασίας, ἐκείνη ἐβῆθη ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς τῷ ὀκτωβρίῳ δομνίε ἐμβόλοις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

FRAGMENTA THEODORI LECTORIS.

Ex Actione quinta Synodi septimæ.

Θεόδωρος ἀναγνώστη ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰστορίας.

EX ECCLESIASTICA HISTORIA
Theodori Lectoris.

ΠΕΡΣΗΣ τις Ξεναίας Ἰππληθεὺς, ὃν ὁ
τοῖς ἀντὶ ἱεροπολιτικῶν χρόνοις ὁ καλεν-
δίων εὐρηκῶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ νοθόβουλα, καὶ
τὰς κόμας ἀναστῆλα, ἀπελαυνεῖ τὴν χώρας.
ὡς τῆς, ἀ πολλὰ πῶρα διαφορῶν ἀκη-
κοῦς ἠκείβωσα, διὰ μέρος λέξω. ἀπὸ γὰρ
τῆς τῶν πρῶτων χώρας οἰκίον δευτέρῳ πε-
φουγῶς καὶ μετ' ὀλίγα. τῆτον ὁ πέτρος ἀντὶ
κῆρας τῆ ἱεραπολιτικῆς ἐπίσκοπον ἐμ-
πέμφε. ὃν μετ' ἐπολυ ἐπίσκοποι ἐκ τῆς πρῶ-
τικῆς πῶρα ἡρόμμοι οἰκότερβα ἠλείχον, καὶ
τῆ θεία βαπτίσματος ἀμέτοχον. ὅπερ με-
μαθῆκῶς ὁ πέτρος, τὶ δέοι ἡρώδης μὴ φεργ-
τίσας, ἔφησεν δοκεῖν ἀντὶ τὴν τῆ ἐπίσκο-
πα χειροτονίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς θείας μυστήσεως. Sequitur locus Joannis
Diacrionomeni de eodem Xenaiia, quem descriptum esse opinor ex
Theodoro nostro.

Ex Suida in voce δῖοδωρος.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις ἱε-
λιανῶ καὶ εὐαλένθου, ἐπισκοπήσας τὰς τῶν τῆς
κιλικίας, ὅσα ἔγραψεν ὡς φησι θεόδωρος
ἀναγνώστη ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας, δια-
φορα. εἰσι δὲ τὰδε. ἐρμηνεῖαι εἰς τὴν πα-
λαιάν πάσαν. γένεσιν, ἐξόδον καὶ ἐφεξῆς. καὶ
εἰς ψαλμοὺς, καὶ εἰς τὰς τεσσαρεῖς βασιλείας.
εἰς τὰ ζήμενα τῶν πῶρα λειπομένων. εἰς
τὰς πῶρα οἰμίας. τίς διαφορὰ θεωρίας καὶ ἀλ-
ληγορίας. εἰς τὸν ἐκκλησιαστικόν. εἰς τὸ ἀσ-
ματῶν ἀσμάτων. εἰς ὅδον πρὸς φήτας. χρο-
νικὸν διορθέμενον τὸ σφάλμα ἐν σέβει τῆ
παμφίλου πρὸς τῶν χρόνων. εἰς τὰ τεσσαρεῖς
εὐαγγέλια. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων,
εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἰωάννου ἑναγγελιστοῦ. πρὸς
τῆς θεοῦ ἐν τριάδι. καὶ μετὰ χριστοῦ ἐκκλησιῶν. καὶ
ἰουδαίων. πρὸς νεκρῶν ἀναστάσεως. πρὸς ἰου-
χῆς καὶ καὶ διαφορῶν πρὸς ἀντὶ τῆς αἵρεσεων
πρὸς γραμμῶν κεφάλαια. καὶ ἀστρονομῶν καὶ

Diodorus Monachus primūm fuit,
Juliani & Valentis temporibus, postea
verò Episcopus Tarsi Ciliciæ, scripsit
hic libros complures, ut testatur Theo-
dorus Lector in Historia Ecclesiastica,
quorum hi sunt tituli; Interpretationes
in uniuersum Vetus Testamentum:
in Genesin scilicet, in Exodum, & in
reliquos deinceps libros. In Psalmos
& in quatuor libros Regnorum. Quæ-
stiones in Paralipomena, in Proverbia.
Quenam differentia sit inter theoriam
& allegoriam. In Ecclesiasten. In Can-
ticum Canticorum, in Prophetas.
Chronicum in quo Eusebii Pamphili
error in computatione temporum
emendatur. In quatuor Evangelia. In
Actus Apostolorum. In Epistolam
Joannis Evangelistæ, de hoc quod unus
est Deus in Trinitate. Contra Melchi-
fedecitas. Contra Iudeos. De resurre-
ctione mortuorum. De anima; Et de
diversis hæresibus super ejusdem ani-
mæ natura. Capitula ad Gratianum.

CCc

Contra Astronomos & Astrologos & contra fatum. De sphaera & de septem Zonis, & de contraria progressionem astrorum. De sphaera Hipparchi. De providentia contra Platonem. De Deo ac diis. De natura & materia. In quo, & quid sit justum. De Deo & de materia Graecorum, falsa atque aberrante. Quod invisibiles substantia, non ex elementis, sed ex nihilo creatae sint una cum elementis. Adversus Euphronium Philosophum, per interrogationem & responsum. Contra Aristotelem de corpore caelesti. Quonam modo calidus sit sol. Adversus eos qui dicunt caelum esse animal. Qua ratione Creator quidem sempiternus sit, res creatae non item. Qua ratione in Deo sit velle & non velle, tametsi Deus aeternus sit, contra Porphyrium. De animalibus & de victimis.

ἀστρολόγων καὶ εἰμαρμένους. καὶ Ἐρατορίου
τῶν ἐπὶ τῶν ζῴων, καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων
πορείας. καὶ τῆς ἰσχυρῆς Ἐρατορίου. καὶ
περὶ τῆς ἰσχυρῆς καὶ πλάτωνος. περὶ θεῶν καὶ
καὶ φύσεως καὶ ὕλης. ἐν ᾧ τί τὸ δίκαιον ἐστίν.
περὶ θεῶν καὶ ὕλης ἑλληνικῆς περὶ παλαιῶν.
ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις ἔχουσιν τῶν σοιχείων, ἀλλ'
ἐκ μηδενός μὴ τῶν σοιχείων ἐδημιουργήσασθαι.
περὶ εὐφρόνιον φιλόσοφον, καὶ πῶς οὐκ
ἀπόκεισιν. καὶ ἀειδίετες περὶ σωματικῶν
ἐργῶν. πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. καὶ τῶν ζῴων
τῶν ζῴων ἔργον. περὶ τῶν αἰετῶν ὁμο-
μιεργῶν, ὅσα αἰετῶν τα δημιουργήματα. πῶς
τὸ θέλει καὶ τὸ μὴ θέλει ἐπὶ θεῶν αἰδίου καὶ
καὶ πορφύρας. περὶ ζῴων καὶ θυσίων.

Ex Theophanis Chronico p. 139.

Episcopum Thessalonicae Theodorus Historicus Patriarcham vocat absque ulla ratione: nec cur ita eum appellet, satis ipse novit.

Τὸν θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπον θεοδώρου
ἰσορικός πατριάρχῳ ὀνομάζει ἀλόγως, μὴ
εἰδὼς τὸ διάτι.

Vetus Scholion ad caput vicesimum primum libri tertii Evagrii.

EVAGRIUS quidem hoc loco aperte non dicit, Acacium ab Episcopo Romano depositum fuisse. Verum Theodorus, & Basilii Cilix dilertè id affirmant.

Οὐ λέγει ὅτι ἐλάττω γὰρ τῶν ἀνάκτιον ὑπὸ τῶν ῥάμης καθαρῶν. θεο-
δώρος ὁ μὲν καὶ ὁ κίλιξ βασιλεὺς τῶν
αὐτῶν φασί.

Ex Actione prima septimae Synodi Oecumenicae.

DIOSCORUS enim contra Canonum praescripta, Constantinopolitani Episcopi Ordinationem sibi assumens, ad ejus Ecclesiae praesulatum eligit Anatolium quendam, qui tum Constantinopoli Apocrifarius erat Ecclesiae Alexandrinae: habens praesto Eutychem quoque Missas cum ipso celebrantem. Cui Anatolius facete dixit: Ignorabat enim quid facturus esset Dioscorus: cuncta ad quae venisti loca sanctificasti. Agebantur autem haec Consulatu Protogenis & Asterii.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσορίας θεοδώρου
ἀναγνώσε, βελίς ἐμπέει. Διόσκορος ὁ
καὶ τοῖς καλοῖσι δοκῶν, ἐαυτὸν χειροτονῶν
ἐπὶ ῥέφας τῆς καὶ κωνσταντινέπολης Ἐπισκο-
πῆς, περὶ χειρὸς ἐλαίης τὴν αὐτῆς περὶ εὐχῆ
ἀναλόγιον τῶν τῆς ἀλεξανδρείας ἐκκλη-
σίας τὰς ἀποκρίσεις ἐν κωνσταντινέπολι πα-
μύρον, ἔχων παροδύς καὶ εὐτυχῆ συλλεγέ-
γῆνα. περὶ ὃν ἀναλόγιος χαριστικῶς εἶπεν, τὸ
ῥῶ μέλλον ἡγνός. ὅπερ ἀπεπατήκας, ἡγα-
κας. ἐπερὶ τῶν ὅσα ταῦτα καὶ τὴν ὑπάλειπτον
πρωτογένους καὶ ἀσείεις.

Annotatio ad superius Fragmentum.

HOC insigne fragmentum de Ordinatione Anatolii Episcopi Constantinopolitani, quae facta est Asterio & Protogene Coss. anno Christi 449. Baronii diligentiam fugit. Depromptum autem est ex libro primo Historiae Theodori. Nam Theodorus Lector

Historiam suam exorsus est à fine librorum Socratis. Cum ergo Socrates desierit in Episcopatu Procli Cp. Theodorus Lector Historiam suam inchoavit ab exordio Flaviani, id est ab anno Christi 446. Quare in titulo hujus fragmenti scribendum est βελίς ἀπὸ τῶν.

Τῆς ἀλεξανδρίων ἐκκλησίας τὰς δασκείας. Liberatus in Breviario cap. 12. scribit, Anatolium Apocrifarium fuisse Dioscori Alexandriae Episcopi. Sic enim habet; *Ordinatusque pro eo Anatolius Diaconus, qui fuit Constantinopoli Apocrifarius Dioscori.* Utrum verò Apocrifarium Episcopi ab Apocrifario Ecclesiae distinguere oporteat, dubitare quis fortasse possit. Habebant enim Majores Ecclesiae suos Apocrifarios apud Principem, ut docet Justinianus in Novellis. Porro Patres Synodi septimae eo loco probare conantur, improbandas non esse Ordinationes ab haereticis factas, idque adstruunt exemplo Anatolii qui à Dioscoro haeretico ordinatus est Episcopus Constantinopolis. Sed responderi potest, Dioscorum tunc cum Anatolium ordinavit, haereticum non fuisse. Sed neque postea in Chalcedonenſi Synodo ob ullam

Haeresein damnatus est, ut patet ex sententia damnationis à Patribus Synodi in eum prolata. Justinianus quoque in expositione fidei scribit, Dioscorum non ob illum in fide errorem, sed tantum propter Ecclesiasticum statum à sancta Romana Ecclesia post mortem anathemate damnatum fuisse. Ipse etiam Anatolius idem dixerat in Concilio Chalcedonenſi. Act. 15. His verbis: *Propter fidem non est damnatus Dioscorus, sed quia excommunicationem fecit Domino Archiepiscopo Leoni.* Quae verba referuntur etiam à Nicolao Papa in Epistola ad Michaelem Imp.

Ex libro 3. Joannis Damasceni de Imaginibus.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσορείας θεοδώρου ἀναγνώστου κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τῆς αἰρέτικῆς παλλαδίας.

Ex Historia Ecclesiastica Theodori Lectoris Constantinopolis, de quodam Palladio Haeretico.

Ὁ Δὲ τῆς ἀνιοχίας ἐπίσκοπος παλλαδίδιος, ἀπὸ τοῦ βασιλέως διαπραξιτόμυρος, εἶδεν τοὺς ἐν χαλκηδόνι ἀγίους δόγμασι ἐπομένους, ἐμυσάθη, καὶ τὰς τῶν ἀγίων πατέρων εἰκόνας κατέειλεν.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας ἐκκλησιαστικῆς, ἀπὸ τῶν τὰ διοσκору φρονήτων. Εἰς τοσούτον γὰρ ἐληλυθὲς τὸ τόλμης, ὥστε καὶ τὰ τῶν ἐκεί γεγυμένων μακαρίων ποιμένων ὀνόματα, τῶν ἱερῶν διπύχων ἀνείλε, καὶ τὰς αὐτῶν εἰκόνας κατέειλε, κατακαύσας τυροσυνικῶς.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας, ἀπὸ τῆς διαδεξαμένης τὸν θρόνον κωνσταντινουπόλεως μημακεδόνιον αἰρέτικῆς. Οὗτος ὁ ἀνόσιος, ἐν ταῖς σωματικῶν ἀπὸ χόμυρος, εἶδεν σιπὲς οἰκίας ἀναθεωρεῖσθαι κελδίων, εἴπερ μὴ γεγραμμένον ἐν εἰκόνι εὐερισκε μακεδόνιον, ταύτῳ εἰ μὴ κατέειλεν, εὐχὰν ἐλεεινὰ γράφει. Vide pag. 563.

Τῆς αὐτῆς ἰσορείας, ἀπὸ τοῦ ἰταλιανῆ καὶ τιμοθέου, ἔκ τῆς ἐλέξεως. Τῶν τὸν ἰταλιανὸν γνωρίζουσι τινες τῶν ταῖς ταραχαῖς χαρμόνων, τιμοθέου τῷ ἐπισκόπῳ ὑπὸ τῆς ἀρετοῦ χεῖρὸς μακεδονίε συγχρότηθῆναι, καὶ δι' ἣν αἰτίαν σωματικῶν διὰ τῶν ὑπηρεσιμῶν ἀυτῶν θάπην παρνεϊκῆς, παρνεϊκῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ ἠνάκαζετὰ τὸν χαλκηδόνη σιωδὸν ἀναθέματι ὑποβαλεῖν. δὲ ὁμοίως ὃ ὁ γέρον τὰς εἰκόσι τῶν καλοισχυμένων ἱερέων, φλαβιανῶ καὶ ἀνατολίε τῶν δεχριστικῶν, ἐν κωνσταντινουπόλει κεχωματισμένων, δι' ὧν ἢ ἐν χαλκηδόνι σύνοδος

EPISCOPUS autem Antiochiae Palladius, Imperatori gratificari studens, eos qui sancta Chalcedonenſis Concilii decreta sequebantur, averſari cœpit, & sanctorum Patrum imagines deposuit.

Ex ejusdem Historia Ecclesiastica, de iis qui Dioscori partes sequebatur. Eo enim Audaciae proruperat, ut beatorum qui illie fuerant Episcoporum nomina ex sacris Diptychis sustulerit, eorumque imagines deposuerit, ac tyrannice combufferit.

Ex eadem Historia Ecclesiastica de Timotheo haeretico, qui post Macedonium Constantinopolitanam sedem suscepit. Impius ille in sacris conventibus, ingrediens in venerabiles aedes, jubebat ledulo inspici, num forte Macedonius alicubi in tabula depictus inveniretur. Nec nisi ea tabula prius deposita fuisset, missas ibi celebrabat.

Ex eadem Historia Ecclesiastica, de Juliano & de Timotheo Constantinopolitano Episcopo. Quidam ex iis qui seditionibus delectabantur, Timotheo Episcopo indicarunt, Julianum hunc à supra memorato Macedonio susceptum ac sustentatum fuisse, & quam ob causam ita susceptus fuisset. Eum igitur Timotheus per ministros suos ad se adductum, praesentibus etiam civilibus Magistratibus, in Episcopali aede Chalcedonenſem Synodum anathemati subijcere compellebat. Senex vero imaginibus mortuorum Antistitum, Flaviani & Anatolii Archiepiscoporum Constantinopolis, qui illic depicti erant, quorum opera Chalcedonenſis

Synodus confirmata fuerat, Supplicans exclamavit. Si sanctam Synodum admittere recusatis, deponite imagines Episcoporum, cosque è sacris diptychis expungite.

Ex Historia Ecclesiastica Theodori Historici Constantinopolitani, de Gennadio Archiepiscopo Constantinopolitano. Alia quoq; de illo adiciam stupenda proflus atque admiranda. Cum pictor quidam Christi Domini nostri imaginem pingere, manus ei exaruerunt. Dicebatur autè opus illud Pagani cuiusdam mandato, sub specie ac nomine Servatoris nostri pinxisse, crinibus ex utraq; capitis parte ita discretis, ut facies nullatenus tegeretur. Hac enim forma gentiles Jovem solent depingere, esse confilio, ut qui imaginem illam cernerent, Servatorem sibi viderentur adorare.

Ex Theodori Ecclesiast. Historia lib. 4. Sub eodem Consulatu, quinto ac vicefimo die mensis Decembris, miraculum horrendum proflus & inusitatum accidit, & quod cunctis audientibus stuporem incuriat. Quidam enim, Olympius nomine, juxta equum ambulatorem Euthymii Arianorum Episcopi incidere solitus, cum esset in lavacro Palatii Helenianarum in cella Tepidaria, & quosdam ex lavantibus fidem Consubstantialis laudantes animadvertisset, hæc quæ sequantur, protulit verba. Quidam vero est Trinitas, aut quo in pariete minime depicta est? Simul apprehensis virilibus: Ecce ego quoq; Trinitatem habeo. Adeo ut omnes qui illic aderant, commoti illum interficere vellent. Sed ne id facerent prohibiti sunt à quodam Magno, Ecclesia sanctorum Apostolorum Presbytero, viro admirabili, Deiq; cultore studiosissimo, qui in ambitu Palatii repertus ipsis affirmavit, quod vir ille nunquam subterfugiturus esset justitiæ oculum, cuncta spectantem & diligentissime annotantem. Cum igitur hominem reveriti, tumultum compressissent, surrexit Olympius. Et aquæ calidæ folio, ut moris est, usus, ad frigidæ aquæ piscinam egreditur, quæ aquas excipit ex fonte qui oritur in medio venerandi altaris sancte Ecclesie Protomartyris Stephani, olim ab Aureliano viro summis Magistratibus functo extructæ. Ex quo fieri existimo, ut aqua illa haud quaquã expers sit divine Providentiæ. In hanc ille, cum descendisset, confestim egressus est, clamans; Misere mei,

Ατὸ κῦρ' ἐνήσαλο, ἐκρωγαζεν, εἰ μὴ βῆς ἀφῆσεν τὰ τῆς λελεγμένης ἁγίας συνόδου ἀναθεματίσαι τῶν ἐπισκόπων εἰκόνας, καὶ τῶν ἱεραῶν διπτύχων ἀπαλείψαι.

Θεοδῶρος ἱστοριογράφου κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας, περὶ γενναδίου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως. Ἐπεὶ οὖν αὐτῷ ἀπαθήσομαι, καὶ ἀπαθήσεις μετὰ τοῦ γραφῶν τις τὴν εἰκόνα εἶδε, ἄσπευτε χερσὶ γραφῶν, τῷ χερσὶ ἀπέψυκε. καὶ ἐλέγξεν ὡς κῶπις Ἕλληνός τις τὸ ἔργον ἐπιλάθῃ τῆς εἰκόνης, οὐκ ἀπαθήσειν, εἰς ἐκείνης τῆς τετρακτῆς ἐπι κεφαλῆς διεστῶσας, ὡς μηδ' ἴσως καλῶν περὶ τῆς ὑδραγωγίας ἐλλήνων παιδῶν ἢ διαγραφῶν, πρὸς τὸ εὐθηνῶν νομίξιν, τῶν σωτήριων παροσχύνῃσιν διπνέμεσθαι. Vide pag. 554.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας θεοδῶρος τετάρτη τόμῳ. Ἐπὶ τῆς ταύτης τὴν ὑπόστασιν, καὶ τὸν μῆνα τὸν δεκέμβριον, ἔχοντα αὐτῶν ἐκάδα καὶ ἑπὶ ἡμέραν, θαύμα φερούμενον καὶ θαυμασιόν, ἡμέρας τε ἀσπίδος ἀνθρώπων καὶ ἀπαθήσειν, ὁλύμπιος γὰρ τις τοῦ μα, ἐνθυμίσθη τὰς δυνεῖς θρησκείας εὐαγγελιστά, τὸν βασιλεῦσιν ὑδραγωγίας εἰς τὰ ἡμέρῳ τὰ παλαιῖα εἰλενιανῶν, ἡρόδοτος καὶ τὸν πορομαλάτῃον, καὶ θεοσάμνος τῆς τῆς λομμένων, τὴν τε ὁμομοσίης δόξαν σεμνονοίας, ἔφη αὐταῖς λέξεσιν ἔταως. τί γὰρ ἐστὶν ἡ τελαί, τοῖα ἢ τοίχωσιν ἐπιγέγραπται. καὶ κρατήσας τῆς ἐπι ἀναγκαίῳ ἔφη. ἰδὲ, καὶ γὰρ τελαί εἶχω. ὡσεὶ κινητήσας εἰς τὴν ἐυρετήσας, μέλλῃν αὐτὸν διαχειρίζεσθαι αὐτῶν εἰσέρχθησαν ὑπότινος μάγνης πρὸς εὐρέσει τῶν ἁγίων δόπος ὁλῶν ἐν τῷ ἀπειληγίσματι ἀνθρώπων θαυμασῶν, καὶ τὸν θεὸν θεοσάμνον, Φισσαῖος πρὸς αὐτῶν, ὡς εἶπε ἀν' διαλάθη τὸν τῶν πάντες ὁμομοσίης ὄφθαλμον, ἀκριβῆ λογογράφῃσιν αἰδοῖ ἢ τῶν ἀνδρῶν τῆς ταλαγίας πασσαμένων εἰς ἀνέσει ὁλύμπιου, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν θερμῶν ὡς εἶπος χροσάμνον, εἰς ἔπεισιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ὑδατων δεξαμένῳ, ἡπὶ λαμβάνει τὰ ὑδάτα ἐκ πηγῆς τριλομῆς μεσον τῶν σεπῶν θυσιαστικῶν εἰς ἑναγὸς αὐτῶν τῶν πρὸ μαρτύρου σεφάνου, ὃν ἐκ παλαιῶν ἐκίσεσεν, ἀξιώμασιν ἀρχοντικοῖς διαλαμῶνας ἀφ' ἡλιανός, ἐνθεν ἐπὶ ἑμῶν θείας ἐποψίας τοῦ ὕψους

ἀξιοῦσθαι ἐν ἡμετέροις, θάπτον ἐπαναβαίνου
 κρωγάζων, ἐλεήσατε με ἐλεήσατε κ' ἐκνήθων
 αὐτῶν σάρκας, τῆν ὅσων ἀπεμείλιξε πάντες
 ὁ παῖς αὐτῶν γρόμφοι, ἔκρεθίσαντες, σινδόνι
 περιελύξασθε, ἀνέκλινα ψυχὸν ἄγαντα.
 ἐπιπρωτῶν ὅτι ἂν εἴη τὸ συμβάν, καὶ Φησὶν ὁ ὀ-
 λυμπῶν αἰδρα καλεῖδον λουχμονῆτα, ἐπι-
 βάντα μοι κατὰ τὸ νεροφόρον, καὶ τρεῖς σίκλας
 θερμῆ περιέχοντα μοι, καὶ λέγοντά μοι μὴ
 δυσφήμι. λαβόντες ὁ αὐτῶν φορέτω οἱ αὐτὰ δια-
 φοροῦντες, μελεκόμισαν ἐν ἐτέρῳ λατρῶν πορε-
 κσῶν τῆ τῆν ἀρτανῶν ἐκκλησία. θελόντων
 ὁ αὐτῶν δόπολιξαι τὴν σινδὸνα ἀπ' αὐτῶν, συν-
 ἐξέπαιρον πάσας τὰς σάρκας αὐτῶν καὶ ἔτως νε-
 κρωθεῖς, ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα. γνοῦσιν ὁ γρόμφο
 ἔτο γρόμφο κατ' ὅλης τῆ βασιλείᾳ. ἐφήμι-
 ζον ὅτι πῶς παῖς ἔπεποιθότος, ὡς χρόνους πῶν,
 δόπο τὸ ὁμοῦσιον δόξα ἔχουσι θρησκείας, εἰς
 τὴν ἀρετὴν μελεθῶσιν ἅπαντα λατρεῖαν. ἐπειδὴ ὁ
 συμβέβηκός, καὶ ἀκοῶν βασιλέων ἐπλησίασεν,
 ἀναστάσθαι ὁ ἴω, ἐπέστρεψεν εἰκόνι χρωματι-
 δὲν τότε τρεῖς ἴω, ὑπέστην τὸ νεροφόρον καὶ πα-
 γῆναι ἰωάννης ὁ πῶς διακονῶ, ἔκκεν τὸ τῶ
 πορολεχθέντος διαγῆς οἴκη σφῆρα ἔ τῶν
 μαρτύρων πρῶτος, ἀνὴρ εἰ καὶ πῶς ἀλλῶ ἰήλον
 ὑπέστ' ὁμοῦσιον δόματος ἐκάστοτε ἐνδύκνυ-
 μεν, καὶ αὐτῶν εἰκόνι κατέγραψεν, ἀλλ' ἔχ' ἀ-
 πλῶς τῶν γῶ ἐκείσε λουμῶν καὶ θεασαμένων,
 τὰ ὀνόματα κατέγραψε, καὶ ἐντα εἰπὲς ἐκάσθ
 εἰκόν, ἐπὶ τῆ καὶ τῶν τοῖς ὑδάσιν ὑπὲρ εἰκόν.
 μαρτυρεῖ ὁ ἰήλον, ἀλλ' ἔ παρόντος πεπηγῆα
 ἐν τῶ ἐμβόλω τῶ τελεσθῶν, τῶ πολλὰς εἰρη-
 μέναι δὲ κληθεῖς. ἐπὶ δὴ ὁ θαύματι θαῦμα ἐπ-
 κολάθησεν, ἔχ' ὅσιον παρῆδεν, τὸ αὐτῆς ὑπο-
 θέσεως τυγχάνον ὅτι, εἰ ἔ τὸν παρόντα καιρὸν
 ὑπέστην, λέγειν ἐκ ὀνήσω θεασαμένοι γῶ ὁ τῶ
 δρεῖς συμμορίας ἐπικρατεῖαν θρίαμβον, ἐλι-
 πάθησαν τὸν ἔ παλαίαν ἐλενιανῶν τὴν φρονί-
 δα πεπευμένον, ὡς ἔξ ἀρχῶν καὶ τῶ λατρῶ
 διοικήσεως, κατὰ ἐλόντα καὶ ἀκρίψαι τὴν εἰκό-
 να, ὁσ πρόφασιν δὲ μῆχανον ἀεράμενος, τὴν ἐκ
 τῶν ὑδάτων ποροσιν ὀμῆνι νοδῆα, ὡς σκυλθεῖ-
 σαν τὴν εἰκόνα ἀφελόμενος, Φησὶν, ὅτι διο-
 γῶσθ, κατέκρυψεν τὴν ὀ βασιλίδος, ἐγκυκλίως
 ὅτι πῶς ἰελῶν εἰς ἐκάστον ὅπον βασιλικόν,
 πορο γρόμφο κατέκρυψε, τὴν εἰκόνα ἐπεζητεῖ
 καὶ ἔτως αὐτῆς τῶ τοίχῳ κατεπάγη. πορο

miseremini. Et carnes suas scalpens,
 ab ossibus avellebat. Tunc vero amici
 qui circa illum erant, cum compre-
 henderunt, & linteo involutum in cu-
 bili collocarunt penè exanimem. De-
 inde hominem interrogarunt, quidnā
 ei contigisset. Quibus Olympius hæc
 respondit. Vidi hominē candidis indu-
 tum vestibus, qui supra me stans in pi-
 scina, tres siclas aquæ calidæ mihi su-
 perfudit, ita dicens: Noli impie loqui.
 Post hæc ejus necessarii cum illum in
 lecticam impofuissent, in aliud balne-
 um transfulerunt, quod erat vicinum
 Ecclesiæ Arianorum. Sed cūm eum ex
 linteo quo involutus erat, eximere vel-
 lent, cunctas ejus carnes simul dilace-
 rarunt. Atque hoc modo moriens ani-
 mam exhalavit. Eares per universam
 fere regiam civitatem divulgata est. A-
 jebant autem nonnulli de Olympio qui
 hæc passus est, eum ante aliquot annos
 relictiis partibus eorum qui consubstan-
 tialis fidem profitebantur, Arianorum
 Baptismum suscepisse. Porro cūm ea-
 res ad Imperatorum notitiam perve-
 nisset: Imperabat autem tunc Anasta-
 sius: Jussit ut miraculum istud in tabu-
 la depictum supra piscinam collocaretur.
 Joannes autem quidam, Diacono-
 sus ac Defensor supra memoratæ san-
 ctæ Ecclesiæ Protomartyris Stephani,
 vir qui pro defensione fidei consub-
 stantialis ardentissimum zelum perpe-
 tuo declaravit: tum ipse nomen suum
 inscripsit imagini, tum nomina eorum
 adscripsit, qui tunc lavantes miraculum
 viderant, & ubi singuli eorum habitarent,
 eorum denique qui balneis mini-
 strabant, vocabula adjecit. Quæ quidē
 imago ad hoc usque tempus in fronte
 quadriporticus Oratorii jam toties à
 nobis memorati defixa, testis est hujus
 rei. Sed quoniam post hoc miraculum,
 alterum subsecutum est, nefas est id præ-
 terire, cum ejusdē argumenti sit, quod
 quidē licet nostræ ætatis homines præ-
 terierit, non pigebit tamē commemo-
 rare. Ariani enim cūm hunc de hæresi
 ipsorum triumphum percrebescere vi-
 derent, curatores Palatii Helenianatū,
 utpote qui balnearum administrationi
 præpositus esset, enixè rogant, ut ima-
 ginē illā deponeret atq; absconderet,
 qui prætextū commentus satis specio-
 sum, humorem scilicet, qui ex aquis nasce-
 batur, tabulā ut corruptā sustulit & oc-
 cultavit, restitutum eam se fingēs. Ve-
 rū Imperator cū ex more singula urbis

Palatia inviseret, ad hoc quoque Palatium progressus, imaginem illam requisivit. Atque ita parieti rursus affixa est. E vestigio autem Eutychianum, id enim nomen erat Diartario, divina percussit indignatio: ita ut dexter oculus ei diffluerit. Sed & reliqua corporis membra ira afflixit, ut eum ad sanctam Ecclesiam cogeret accedere, in qua requiescere creditur pars reliquiarum sacrarum Pantalconis & Marini, divino Martyrum. Qui locus homonæa cognominatur, propterea quod centum & quinquaginta Episcopi, Principatu Theodosii Magni illic congregati, concordem omnes & unanimem protulerunt doctrinam, tum de consubstantiali Trinitate, tum de Incarnatione Domini nostri ex Maria Virgine. Sed cum septem circiter continuos dies illic moratus, nihil utilitatis perciperet, quin & testiculi ei computruissent. Subdiaconus cui sortito obvenerat, ut tota nocte pervigil Deum oraret, videt in somnis regem quendam sibi adstantem, manumque illum qui agrotus jacebat, indicantem ac dicentem: Quomodo hunc suscepisti? Quis verò istum huc adduxit? Hic consensit cum iis qui de me impie loquuntur. Hic est qui tabulam in qua depictum erat miraculum occultavit. Clericus itaque exurgens, id quod viderat enarravit, negans fieri posse, ut is hac calamitate liberaretur. Eadem verò nocte Eutychianus cum ex doloris acerbitate in somnum delapsus esset, adolescentem quendam Eunuchum videt, splendida indutum veste, hæc ipsi dicentem: Quid tibi vis? Cumque ille respondisset; Pereo, inquit, contabescens, nec curationem ullam invenio: Audivit illum dicentem: Nemo potest tibi opitulari. Rex enim vehementer tibi succenset. Ipse vero orans & supplicans, quem inquit movebo, aut quid faciam? At ille: Si vis, inquit, sanari, ad Helenianarum balneum contende. Et juxta imaginem Ariani combusti requiesce. Statimque expergefactus unum ex ministris vocavit, quod factum omnes admirati sunt; tres enim dies jam elapsi fuerant, ex quo usum vocis amiserat. Mandavit igitur illis, ut se abducerent eo quo fuerat imperatum. Cumque ad locum venisset, & juxta imaginem collocatus fuisset, statim expiravit. Is enim qui in somnis ei visus fuerat, per liberationem, separationem animæ & corporis designans, vera prædixerat.

πόδας ἢ τὸν δύτυχιανόν, τὸ τοῦ ἁγίου ἑκείνου
 διαλαρίω, ὁρῆ τις θεοδίκας ὁ ἁγίου ἑκείνου
 τὸν μὴν δεξιὸν ὄφθαλμὸν διαρρῶσαι περὶ
 ηκε κακίως ἢ καὶ τὰ λοιπὰ ἁγίου ἑκείνου
 προσελάσαι παρεσκευάσε τὸ ἑυαγὲ ἑκείνου
 ρίω, ἔνθα περὶ διὰ ἀναπαύσεως μέρους ἑκείνου
 λήψαντων, τῶν θεασασίων παναλαρίω ὁ
 μαρίνα, Ἰηκαλαμένε τὸ τόπε ὁμοίως, ἔνθα
 τὸ, ἐκεῖ σινελθόσας ὅδῃ ἐκάθῃ περὶ ἑκείνου
 Ἰησκόπας Ἰηθεοδόσις ἔμεγάλα βασιλεύσας
 ως, κοινώτῳ καὶ συμπεφωνημένω δὲ ἑκείνου
 καλίαν, τὸ τεόμοσις ἢ θείας τειάσας περὶ
 σαδς, καὶ ἢ ἐνανθρωπήσεως ἢ τὸ κυρίου ἑκείνου
 σαλίω ἐκ παρτένευ προσηλῆν, ταύτῳ τῷ
 ἐπωυμίαν τεκίηναδς. ἡμέρας τὸ ἁγίου ἑκείνου
 ἐπὶ ἀπροσκαρτερήνῃ, ἔδῃ ἑκείνου ἔδῃ ἑκείνου
 διαβρωθέντων αὐτῶν καὶ τῶν διδύμων, μεσσίως
 μιᾶς τῶν νυκτίων, ὀλαχῶν ἑκείνου ἑκείνου
 πανύχιον ἔυχεν, ὅρα καὶ ὄναρ βασιλεύσας
 ἐπὶ σάντα, καὶ τῇ χερί ἑκείνου ἑκείνου τῶν
 νῆ, λέγειν. πῶς ἑκείνου ἑκείνου τῶν ἑκείνου
 ἑκείνου ἀγαγῶν, ὅρα ὁ μύλων εἰς ἐμὲ δυσσημῶ
 των συμφορῶν ἑκείνου. ἔτῃ ὁ καλαρίω
 τὴν εἰκόνα ἑκείνου θάματος διανασῶς ἢ ὁ κληρικῶ
 τὸ ὄφθαλμὸν διηγῶν, φήσας, τῶν ἀδύνατων
 τυγχάνειν, ἰαθῆναι τῶν τῶν μάστιγος τῇ ἑκείνου
 τῇ νυκτί. ὁ ἐλύχιανός, ὡς εἰς ὑπνοσιν τῶν
 ὀδύων ἑκείνου ἑκείνου, ὄρα τῶν νεανίαν ἑκείνου
 ἑκείνου λαμπρῶν ἡμφοσιμένων, λέγειν ἑκείνου
 τῶν, τί ἑκείνου ἑκείνου ἀποθνήσκω ἑκείνου ἑκείνου
 μένος καὶ θεραπείας μὴ τυγχάνων, ἡκελεῖ ἑκείνου
 τος, ὡς ἑκείνου σοὶ δύναται βοηθήσαι ὁ γὰρ βα
 σιλεύς, δυνῶς ὀργίσει καὶ σὲ ἡνικεῖν ἑκείνου
 φησί. τίνα κινήσῃς ἢ τί ποιήσῃς ὁ ἢ φησὶν, ἑκείνου
 λῆς ἀνεθῆναι, ἀπιστωσίμως ἐν τῶν ἑκείνου
 ἑκείνου ἑκείνου, καὶ ἑκείνου τῶν εἰκόνας τῶν
 ἑκείνου ἀναπαύσῃ. ἑκείνου ἢ διηπίσας
 ἑκείνου τῶν ἑκείνου ἑκείνου ἐκείνου ἑκείνου
 τῶν γῆμερῶν ἢ ἡ παρελθουσῶν, ἀφανῶ
 συνέχετο καὶ φησὶ πρὸς αὐτὸν ἀπαγῶν
 τόν, καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν διεκελεύσας. φη
 σας ἢ τὸν τόπον, καὶ πρὸς τὴν εἰκόνα τῶν ἑκείνου
 πνῆν γὰρ ἀπὸ τῶν σώματος διδάσασιν τῶν
 χῆς, ἐλευθερίαν ἀνέσεως ὁ ὄφθαλμὸς ἀγορεύων
 ἡλήθευσεν.

Notæ ad superius Fragmentum.

Hujus egregii Fragmenti Titulus in editione Basilienſi ita ſcriptus eſt : τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας θεοδορετικῆς, &c. Sed cūm Theodoritus uſque ad Anaſtaſii Imperatoris tempora minime peruenit, recte Jacobus Billius in Notis ad librum tertium Joannis Damasceni de Imaginibus obſeruat ſcribendum eſſe θεοδ. ὀρει. Atque ita conſeceram priuſquam Notas ejus legiſſem. Certè ſtylus & ſcribendi character Theodorum Lectorem aperte indicat.

Ἐπι δὲ ταύτῃ τῷ ὑπαδείαν. Quibus Conſulibus id miraculum contigerit, docet Victor Turonenſis in Chronico ita ſcribens, *Joanne Scytha & Paulino Coſſ. Olympius quidam Arianus in Balneis qua Eliana vocantur, ad Regiam urbem, ſanctam & conſubſtantialem Trinitatem blaſphemans, tribus ignis ſiclis Angelo miniſtrante, inuiſibiliter in piſcinâ frigida aqua perſuſus, uitam impie ſimulque prodigioſiſſimie.* Eandem Hiſtoriam referunt Auſtor Hiſtoriarum Miſcellæ in libro 15. Ado Vienneſis & Sigebertus in Chronico. Qui tamen in Africâ id geſtum eſſe ſcribunt, contra fidem atque auctoritatem Victoris atque Theodori. Vidit hunc errorem Baroniſus: qui tamen & ipſe lapſus eſt, cūm id miraculum retulit anno Chriſti 494. cūm in annum Chriſti 498. referre debuiffet, ut teſtatur Victor Turonenſis.

τὸν βαδιστὴν παραχρησίουτα. Scribendum eſt procul dubio παρὰ χροσίουτα. Refertur enim ad vocem δὲ ὑμπίος. Hiſigitur verbis Theodorus ſignificat, Olympium hunc Euthymii Arianorum apud Conſtantinopolim Epilcopi pedilſequum fuiſſe ſeu ſtratorem, qui juxta equum ſubſultim incederet. Nam βαδιστὴς equus eſt qui βαδίζει ambulat, id eſt, molli grefſu. Hujusmodi certe equi Epilcopis magis

conueniunt. Helychius καλῶς, ἵππος βαδιστὴς. Plura de his equis congerit Salmaſius in Notis ad Hiſtoriam Auguſtam p. 245.

κατὰ τὸν προμαλάτωνα. Idiotiſſimus eſt familiaris Theodoro. Ut enim paulò ante dixit τὸν βαδιστὴν, ſubaudiens ἵππον, ita nunc dicit τὸν προμαλάτωνα, ſubaudiens ἵππον. Intelligit autem Theodorus Cellam tepidariam. Quatuor enim erant Cellæ in balneis. Primatrepidaria unctuararia. Secunda Sudatoria dicebatur. Tertia Aſſa Cella, Quarta Frigidaria, ut ſcribitur in Dialogo Hadriani & Epicteti.

Ἐτρεὶς σίκλας θερμῶ περιχέαια. Iiſdem verbis uſus eſt Victor Turonenſis, ut ſupra vidimus: *Tribus ignis ſiclis, Angelo miniſtrante, inuiſibiliter in piſcinâ frigida aqua perſuſus.* Ego ſiclas, idem ſignificare puto quod ſitulas: ac proſecto libentius legerim σίτλας. Situlas certe aquæ calidæ hic intelligi apparet ex voce perſuſus, quam addit Victor. Sed Auſtor Hiſtoriarum Miſcellæ & Ado ac Sigebertus, cūm hanc vocem non intelligerent, Olympium ignito jaculo ab Angelo percuſſum eſſe finxerunt. Gregorius Magnus in libro primo Dialog. cap. primo, *& cum ſitulâ lignea ſicut illic moris eſt, mancipium ad fontem perrexit.* Vetus interpres vertit, *μὲτὰ ξυλίνης σίκλας.* Sic enim legitur in manuſcripto codice, ut teſtatur Meurſius in Gloſſario. Sed fallit idem Meurſius, qui σίτλας corrigendum eſſe cenſet.

παρὰ σὶ λαμπρῶ ἡμφισμῶνον. Scribendum puto παρὰ γὰυθι, eſt autem παρὰ γὰυθι genus veſtimenti ſeu tunicæ quam Latini *Albam paragaudentis* vocabant. Vide Cauſabonum & Salmaſium in Notis ad Hiſtoriam Auguſtam.

